

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 27. března
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Dnes ,7. března, jsem se v australských novinách dočetl, že by mohla vypuknout válka Austrálie s Čínou. Dovolují si o tom pochybovat, protože to nebude válka ale obsazení té části země, která ještě Číně nepatří.

Jak nás informoval tisk, ve všech přístavech jsou či ještě letos budou namontovány čínské jeřáby, které jak tvrdí imperialisté z Ameriky, a také psali v těch novinách, jsou schopny do Číny přenášet informace odkud a kam všechny kontejnery jdou, co v nich je a podobně.

Totéž se vztahuje na všechny pouliční a kancelářské kamery, takže soudruzi mohou v přímém přenosu sledovat nejen všechny politické schůze, i ty tajné, ale i co se děje v našem ASIO.

Pokud si vzpomínáte, tak bylo před lety v novinách, že soudruzi v Číně dostali plány „blue print“ nové budovy ASIO ještě před dostavěním a naši odborníci řekli ve výše uvedených případech, že jim to nevádí, ale že jsou konsternováni.

Takže se pomalu učte- a i svoje- děti čínsky.

Řítil bychom si pomáhat.**V těchto volbách nevolím**

Benjamin Kuras

Než se spolu vydáme jako obvykle do širého světa – koho volíte a proč?

Nevolím, protože ani po zvážení všech mně dostupných informací, argumentů a předpovědí nedokážu odpovědně racionálně, emočně ani esteticky rozhodnout, kterého exkomunistu volit proti kterému exkomunistovi. A rmoutí mě, že tato otázka je 33 let po pádu komunismu vůbec ještě na stole. Odevzdávám se tedy na pospas kolektivní moudrosti českého lidu a pokorně přijmu jeho rozhodnutí.

Za obzvlášť příznačné pokládám to, že žádný z kandidátů neroztočil pořádný skandál kolem té největší nemravnosti této vlády, již je plánovaných 150 milionů na cenzuru a propagandu, uloupených z daní občanů, z nichž pětina, či čtvrtina, či třetina či kolik už, není jistá, jak vyžije příští měsíc. Takováto částka by třeba ufinancovala na rok deset škol, kterým dnes chybějí peníze na učební pomůcky předepsané ministerstvem. Žádného kandidáta

zjevně nešokovala ta nestoudnost a arogance, s jakou tímto vlada dáva najevo, jak pohrdá nejen těmi dezoláty, kteří ji nevolili, ale i těmi naivkami, které ji volily.

Takže si myslím, že žádný z prezidentských finalistů nebude mít moc, ani vůli a vlastně ani zájem zastavit nebo obrátit skluž demokracie směrem k totalitě, jaký pozorujeme v celém západním světě. U nás dosud trochu pomalejší, ale i tady se už zrychluje. Příčinu zrychlování a setrvačnosti dobře popisuje **ekonomka Šichtařová v současném rozhovoru na Radio Universum**: Stále víc lidí vzdává úsilí o vlastní ekonomickou nezávislost a odevzdává odpovědnost státu. Tím mu také odevzdávají svou svobodu. Vláda je k tomu povzbuzuje a vlastně i nutí finančními opatřeními, respektive neopatřeními.

Stále víc lidí vzdává úsilí o vlastní ekonomickou nezávislost a odevzdává odpovědnost státu. Tím mu také odevzdávají svou svobodu. Vláda je k tomu povzbuzuje a vlastně i nutí finančními opatřeními, respektive neopatřeními.

Děje se to v celém západním světě. Ale nenechme se oblbovat, že existují nějaké alternativy. Ty svobody, které my teď ztrácíme, v ostatních alternativách – a těmi jsou dnes Rusko, Čína a islám – neexistují, nikdy neexistovaly a existovat nemohou, tak je tam nehledejme. Jestliže západní demokracie zkolabuje, nebude kam utíkat. Taky o tom ta volba mohla být, a nebyla.

Je ta u nás plánovaná cenzura a propaganda součástí globálního tažení, jaké rok co rok projevuje Světové ekonomické fórum WEF, které se teď právě opět slétá soukromými tryskáči do Davosu, tentokrát konkrétně na debatu o „misinformacích“?

K tomu by pomohlo zjištění, zda tam letos je i někdo od nás, mezi rekordními dvaapadesáti státníky, třemi stovkami ministrů, šesti sty šefy korporací, dvěma tisíci všelijakých jiných funkcionářů a neziskovců, stovkami novinářů, stovkami umělců na jejich kulturní povznesení. Budou schvalovat už sepsaný návrh, jak postupovat proti „škodlivému obsahu on-line“, jak tomu říkají. Založili si k tomu „Globální koalici pro digitální bezpečnost“, která vypracovává „globální principy digitální bezpečnosti“. Ty by měly být platné pro každého jednotlivce, firmy i organizace. Zaostření na konkrétně nedefinované „misinformace“ má „chránit před terorismem a nenávisťnými projevy“. Nacházet „rovnováhu“ mezi „soukromím a zneužíváním osobních údajů“. Mezi „svobodou projevu a cenzurou“. Mezi „bezpečím a soukromím v digitálním světě a

svobodou projevu“. Na projektu se podílejí internetové megafirmy spolu se státními regulačními úřady a všelijakými neziskovkami. Jejich úkolem je „prosazovat digitální bezpečnost způsobem, jaký respektuje práva, povzbuzovat k pozitivnímu chování a akcím po celém digitálním ekosystému, a informovat a realizovat regulační, průmyslové a společenské snahy a inovace.“ K tomu si ještě založili „Platformu pro utváření budoucnosti médií, zábavy a sportu“, která na ně bude dbát, aby „pracovaly podle globálních principů“.

Co si pod těmi bláboly představovat? Asi to, co pod Fialovým „svoboda slova je zaručená, ale občané mají právo na její korigování“. Akorát celosvětově.

Jo, a málem jsem zapomněl, přece jen trocha komedie i v Davosu. Mezi účastníky je i několik stovek elitních prostitutek, znenápadněných seriózním podnikatelským oblečením. Davoské fórum je pro ně zlatý důl: Hodinová sazba zde vystoupí na 700 eur, celonoční na 2300. Poptávka k utrnutí, rezervace týdny dopředu.

Boj proti „misinformacím“ nejnověji vypukl v Brazílii, kde padla Bolsonarova konzervativní vláda a nastoupila levice po volbách, které Bolsonarovi stoupenci označují za zfalšované. Co přesně se tam děje?

Jedna z největších mediálních korporací je soudně stíhaná za „šíření neinformativního obsahu týkajícího se fungování brazilských institucí, jenž by mohl podněcovat k antidemokratickým činům“. (Co přesně to znamená, zatím nikdo neuhádl). A za to, že Bolsonarovi pomáhala ve volební kampani. Taky že fandí pachatelům údajných výtržností Bolsonaroových stoupců protestujících ve vládních budovách a vládou označených za teroristy. Z korporace byli „odejiti“ a ze sociálních médií zcenzurováni čtyři hlavní reportéři a komentátoři, dvěma z nich soud zabavil pasy. Na základě neurčitěho obvinění, jehož obsah jim zatím nebyl sdělen. Několik probolsonarových politiků má zablokovány účty na Instagramu a Twitteru. Vypadá to jako přes kopírák napodobenina tažení proti Trumpovým stoupcům ve Washingtonu, podle Bidenova receptu. To jenom tak na ilustraci, že boj proti „misinformacím“ je skutečně globální.

Ve „Velké výměně“ evropské populace se do popředí zpráv dostává opět Švédsko, specificky Malmö, které má už delší dobu největší podíl imigrantů. Co tam se zjišťuje?

Většina místních školáků je imigrantského původu a pedagogové navrhuji zavedení výuky v cizích jazycích, hlavně v arabštině (v té už se částečně vyučuje), neboť „švédština se stává menšinovým jazykem“. Podle statistik městské správy třetina obyvatel

se narodila v cizině, většinou v arabských zemích. Ve věkové kategorii do 19 let jsou ale už dvě třetiny mimoevropské imigranti nebo jejich potomci. To jen tak stručně, bez komentáře.

Imigrace je obvykle obhajována úbytkem evropské populace. V tom zatím vedla donedávna katolická Itálie. Ted' se před ni dere – pro nás obrovské a skoro nepochopitelné překvapení – katolické Polsko. Jak se to Polákům mohlo stát?

Zavinily to Polky, které se v této generaci rozhodly nemít děti. V posledním průzkumu je těch nechtějících 68 procent ve věku 18–45. Jedním z hlavních důvodů nechtění je obava z nedostatečného ekonomického zabezpečení. Ta ale nikdy nebyla v katolickém Polsku překážkou porodnosti. Takže v tom možná – po kolapsu křesťanství v Itálii, Francii nebo Velké Británii – hraje roli u mladých Poláků i slábnoucí katolická víra.

Katolická víra – jako křesťanství na Západě vůbec – prochází velkou krizí početní i ideovou. Někteří tradičnější katolíci z toho viní současného papeže Františka, který se jim, jako odchovanec jihoamerického sociálního křesťanství, jeví jako levicový liberál sympatizující s islámem a rozměňující, ne-li přímo demontující tradiční křesťanské hodnoty. A doutná proti němu v církvi nevraživost. Nebo že by už vzpoura?

Rozloučení katolíků s jeho konzervativním předchůdcem, nedávno zesnulým Benediktem, možná vyhrtila ten kontrast mezi nimi dvěma: erudovaný myslitel vedle plytkého povídálka. Mnoha katolíkům se zastesklo po křesťanství konzervativním a intelektuálně obohacujícím, jaké si od Benedikta pamatovali. Z Vatikánu přicházejí náznaky, že konzervativnější kardinálové už Františka přestali brát jako autoritu a kují pikle, jak mu znepříjemnit život a dostresovat ho k rezignaci. Italským novinám La Stampa to prozradil jeden kardinál, který Františka dokonce označil za „komunistického papeže“. Spiknutí prý vede bývalý Benediktův tajemník, německý kardinál Georg Gänswein, který už taky Františka kritizuje v německém tisku.

A dnešní komedie?

Palestinská správa obviňuje izraelskou rozvědku Mosad, že trénuje krávy na špionáž, posílá je do palestinských obcí se špehovacím a odposlouchávacím zařízením v medajlonku na krku a zaznamenává každý detail.

A Unilever se vytasil na trh s mýdlem, které ženy ochrání před sexismem a misogynismem. Nedodává, zda to je pro muže odpuzující vůni nebo nějakou magii jako voodoo.

Pondělí 27. března

Maďarský parlament ratifikoval vstup Finska do NATO V Izraeli se dál protestuje, Netanjahu chce odložit reformu justice A Kvůli stávce se v Německu zastavila veřejná doprava Rusové umístí atomovky do Běloruska přes odpor Západu s. Prezident Pavel zahájil úřadování na Hradě Výhled deficitu Všeobecné zdravotní pojišťovny se mírně zlepšil A Lipavskému se nelíbí, že Rusové stěhují A-bomby do Běloruska Zaměstnanci filosofických fakult chtějí dostat přidáno Ne aprílové, ale šilené počasí s větrem, deštěm, sněhem a sluníčkem

Úterý 28. března

USA podporují projekt tribunálu pro souzení Ruska za agrese Na Ukrajině už jsou tanky Leopard z Portugalska Státy EU definitivně zatrhly prodej spalováků po roce 35 Rusové už téměř obklíčili Bachmut Ostravské zastupitelstvo mění strukturu, primátor Macura sestavuje svůj klub Prezident Pavel podporuje koncept volebního práva od 16 let Akademici zejména pak filosofičtí demonstrovali za vyšší mzdy A Europoslanec Zahradil kritizoval návštěvu Pekarové na Tchaj-wanu Aprílové počasí pokračuje, ráno mrazík a pak všechno na co si vzpomenete

Středa 29. března

Zelenskyj pozval do Kyjeva činského prezidenta Si Britský král Karel III. je v Nizozemsku Odboráři KOVO demonstrovali před sídlem vlády proti reformě důchodů a likvidaci autoprůmyslu Vláda jednala v Jeseníkách na výjezdním zasedání Čeští a slovenští vojáci cvičí dohromady sestřelování dronů Premiér Fiala je pro zachování hranice 18 let pro voliče Na ministerském summitu o energetice je spor o výrobě vodíku elektřinou z jádra Pekarová končí návštěvu Tchaj-wanu Mírně se oteplilo a chvilkami svítilo sluníčko

Čtvrtek 30. března

V Rusku zatkli amerického novináře, aby měli rukojmí Německá ministryně Lemkeová si pochvaluje, že Německo vypne zbývající jaderné elektrárny Turecký parlament jedná o vstupu Finska do NATO Rusové v Bachmutu postupují Vláda chystá od ledna digitální občanku v mobilu Ministr Jurečka slibuje zvýšení rodičovské podpory Podle OECD čeká Česko mírná recese a vysoká inflace Klesá cena nafty i benzínu Jarní den s pěknou bouřkou a přivalovým deštěm

Pátek 31. března

Manhattanská velká porota obviňuje Trumpa z nepřiznání výdajů na kampaň A Biden se distancuje od Trumpova obvinění, aby ne Putin označil USA a Západ za hrozbu pro Rusko Lukašenko hovoří o strategických A-zbraních na běloruském území A Čínská letadla narušila vzdušný prostor Tchaj-wanu Jurečka slíbil, že valorizace důchodů budou dál kopírovat inflaci A Nerudová zvažuje kandidaturu do EU parlamentu Romské organizace odsoudily nápad senátorky Hamplové oddělit romské a neromské školáky Počasí se zbláznilo, sluníčko se střídá s kroupami a slejváky

Víkend 1. – 2. dubna

V New Yorku se očekává, že seberou Donalda Trumpa jako zločince A Bilance francouzských nepokojů – 1000 raněných policistů a hasičů V Petrohradu zabili prominentního ruského blogera Ukrajina zbourá Kerčský most, pokud dojde Krym V Brně otevřeli Knihovnu Milana Kundery Z pěti vládních stran jen Piráti hospodařili s přebytkem Pokračují jednání s USA o nákupu stíhaček F35 Nastala turistická sezóna Studené větrné vlhké počasí

Pondělí 3. dubna

Polsko poslalo na Ukrajinu stíhačky MiG-29 Z atentátu na blogera osočuje Moskva lidi kolem Navalného Finsko oficiálně vstupuje do NATO Zdá se, že Rusové obsadili větší část Bachmutu Vláda dosáhla za čtvrtletí trojnásobného schodku než loni, celých 170 mld Kč A První pravděpodobné jméno pro Ústavní soud – předseda NSS Josef Baxa Vedení v Ostravě se stále ještě dohaduje Už se prokázalo že v pátek prošlo Letovicemi tornádo Neuvěřitelně studené zamračené všivě hnusopčasí

Úterý 4. dubna

Finsko se stalo 31. státem NATO V New Yorku obvinili a policejně vyfotili a daktýlkovali Donalda Trumpa A Trumpovi se zvyšuje popularita Rusko obvinilo z terorismu ženu zadrženou po bombovém útoku na blogera A Rusové jsou v centru Bachmutu

Bernard Arnaut je nejbohatší člověk světa, nejbohatší Češka je Renáta Kellnerová A V pražském Tančícím domě byla zahájena výstava kreseb Štěpána Mareše – Zelený Raul a j. Návrh opozice na odvolání Pekarové neprošel parlamentem Když už byla zima, aspoň svítilo sluníčko

Středa 5. dubna

Trumpovi hrozí trest od nuly do 136 let Pro chystanou koronovací Karla III. je málo zvoníků Prezident Zelenskyj je ve Varšavě Jednání sněmovny znovu stojí, obstrukce se staly standardem Vláda chystá přísně regulovaný trh s konopím s. Prezident Pavel má pozvánku na koronovací Karla III. Akademický senát podržel děkana Ševčíka Už deset měsíců po sobě klesají maloobchodní tržby Chladný, ale vcelku slunný jarní den

Čtvrtek 6. dubna

Francouzi dál stávkují kvůli důchodům Biden viní ze svého útěku z Afghánistánu Trumpa Berlusconi má leukemii Z Libanonu odpálili na Izrael rakety Důvěra veřejnosti v politiky klesá z malé na ještě menší Praha se dál handruje s Muchovými dědici Rackové mají nový typ ptačí chřipky Zpěvák Hruza přebral násilníka, který napadal lidi Moc hezký slunečný den, od oběda nahoru i prohrátý

Pátek 7. dubna

Jednání sněmovny znovu stojí, obstrukce se staly standardem Vláda chystá přísně regulovaný trh s konopím Prezident Pavel má pozvánku na koronovací Karla III. Akademický senát podržel děkana Ševčíka Trumpovi hrozí trest od nuly do 136 let Pro chystanou koronovací Karla III. je málo zvoníků Prezident Zelenskyj je ve Varšavě Už deset měsíců po sobě klesají maloobchodní tržby Pátek celkem teplý, s celkem sluníčkem, večer začalo přšet

Víkend 8. dubna – 9. dubna

Dementi - Mossad nepodporuje protivládní demonstrace v Izraeli A Z Libanonu odpálili na Izrael rakety Macron se v Číně vyslovil pro odpoutání Evropy od USA Papež prosí Boha, aby osvítil Rusko Velikonoční víkend byl chladný, občas i zapršelo

Tak tomu říkám pech.

Martin Konvička

To maj, plantážníci libodemokratičtí, za to, že ještě nerozbili všechny instituce konstituované v temných časech Demokracie bez přívlastků, za vlády takových zaprodaných zlounů, jako byli Václav Havel, ing. Klaus nebo ing. Zeman.

Jen si to představte: Necháte si ústavním soudcem ohnout volební zákon. Z presidentských voleb vyřazujete kandidáty pro "špatné podpisy". V České televizi jedete jednu vlnu denunciací za druhou. Vyměníte šéfa generálního štábu, šéfa vojenské policie, zřídíte cenzurní úřad, kupčíte s vědeckými hostnostmi, prezidentem necháte zvolit pokutovaného podvodníka ... a on vám do celé revoluce hodí vidle maličké akademický senát jedné nenápadné fakulty.

Takhle to dál nejde! Kde jsou akční trojky, lidové milice, revoluční gardy s rudými knížkami, ozdravovny pro hlavy nepohodlných a střelecké čety na stadionech?

To libodémo si snad fakt myslí, že revoluce za lepší svět je holubník.

Chvilka pro hořký humor

Aston Ondrej Neff

Rozpočtový schodek je za první čtvrtrok třikrát větší než byl loni, dosáhl neuvěřitelných sto sedmdesáti miliard korun. Kde jsou ty časy, kdy schodek čtyřiceti miliard za celý rok budil nevoli a kritiku, a už vůbec, kde jsou časy, na něž nedávno vzpomínal Václav Klaus v rozhovoru s Lidovými novinami, že se vztekal kvůli schodku jedné miliardy. Ze zpravodajství se na nás zubí fotka ministra financí Stanjuro s ručičkami vzhůru v obranném gestu, jako by říkal „já nic, já muzikant“ a ujišťuje ty poslední, kteří mu jsou ochotni věřit, že plánovaný schodek 295 dodržen bude. To by ale muselo být sešlápnutí na brzdu! Zatím vláda ruší poštovní úřady, aniž byla schopna kloudně vysvětlit, zda oběti vylosovala z

čepice anebo zvolila jiné kritérium. Víme jen, že alokuje 40 milionů na výzkum, jak jsou lidé s poštou spokojeni. Mám návrh k ušetření: dejte mi milión, pane Stanjuro, a já vám to řeknu. Hned bude 39 mega doma!

Ano, svádí to k hořkému humoru, ovšem k smíchu to není. Samotný výkon vlády není tak strašný, jako zjištění, že k němu není alternativa. Spíš věřím, že Fialova vláda prošťruje „jenom“ 295 miliard (třeba ušetří, třeba zruší České dráhy), než že by Babišova alternativa přinesla nový racionální přístup. Jsme v naprosto bizarní situaci: státní finance se očividně hrotí a šéf opozice stojí v luxusní bundě po boku šéfkomunistce před prázdným vládním palácem (vláda odjela na dlouho plánovaný a dopředu oznámený výjezd do Jeseníků) a slibuje, že lidem pomůže.

Když on byl v čele vlády, za pomoci pánů Fialy a Okamury zrušením superhrubé mzdy položil na trvalý deficit základ. O čem se tedy chceme bavit, a hlavně, odkud by záchrana měla přijít?

Krátce a stručně.**Jurečka: Chceme, aby lidé v důchodu pracovali dál**

8. 4. 2023, Jakub Svoboda, Právo

Vláda chce motivovat lidi k tomu, aby zůstávali na pracovním trhu i poté, kdy jim vznikne nárok na starobní důchod. Avšak ti, kteří pracují od osmnácti dvaceti let, by měli mít možnost odejít do penze dříve. Právu to řekl ministr práce a sociálních věcí Marian Jurečka (KDU-ČSL).

Čína u Tchaj-wanu simuluje útoky na zahraniční vojenské cíle

09.03.2023 - Lucie Hottková

Čínská armáda během druhého dne svého vojenského cvičení poblíž Tchaj-wanu mimo jiné simulovala letecké a námořní útoky na zahraniční vojenské cíle. Tchajwanské ministerstvo obrany hlásí stav pohotovosti a monitoring čínských raketových sil. „Tchaj-wan není jejich jediný cíl,“ sdělil neznámý zdroj pod podmínkou zachování anonymity.

Macron: Evropa nemůže vyřešit ani Ukrajinu, jak máme mluvit o Tchaj-wanu?

Francouzský prezident Emmanuel Macron v rozhovorech s médii po návštěvě Číny varoval před „velkým rizikem“, že se Evropa nechá vtáhnout do sporu Číny s USA. Evropské státy vyzval k posílení „strategické autonomie“ kontinentu.

Evropa musí snížit svou závislost na USA a vyvarovat se zavlečení do konfrontace mezi Čínou a Spojenými státy ohledně Tchaj-wanu. Tak zní podle Politica hlavní poselství rozhovoru, který zpravodajskému webu francouzská hlava státu poskytla cestou z jednání s čínským prezidentem. V podobném duchu se Emmanuel Macron vyjadřoval i pro ekonomický deník Les Echos.

Americký server k tomu dodává, že podle zdroje, který byl u setkání Macrona, Si Ťin-pchinga a Leyenové (u jednání čínského a francouzského prezidenta následně byli jen překladatelé), měl Macron při diskuzi o Tchaj-wanu smířlivější tón než jeho německá kolegyně. Nedlouho poté, co Macron opustil Čínu a vydal se do Paříže, Peking spustil velké vojenské cvičení v přímé blízkosti Tchaj-wanu.

Papež při Urbi et Orbi vyzval k míru na Blízkém východě, Ukrajině a v dalších částech světa

09.04.2023 Marek Bádál, ČTK, Novinky

Papež František v neděli při tradičním poselství Urbi et Orbi ve Vatikánu vyjádřil znepokojení nad útoky v Jeruzalémě, prosil Boha, aby pomohl Ukrajině k míru a osvítil ruský národ. Papež dále zmínil další krizové situace z různých částí světa.

Ako možno zlomiť v človeku vzdor, ale aj jeho myseľ a dušu?

Soňa Gyarfašová

Ako lámal totalitný komunistický režim psychologicky svojich odporcov? V čom sa mu stala vhodným nástrojom práve psychiatria, ktorú s obľubou zneužíval?

A čím to je, že niekoho takto zlomia a iný odolá?

Pozývam k ďalšej rozhlasovej relácii z cyklu ŠtB: Prísne tajné, v ktorej sa budeme venovať temnej, ťažkej a doteraz tabuizovanej téme o zneužívaní psychiatrie.

Bola to asi najťažšia téma, ktorú som kedy pripravovala - a poteší ma, ako zhodnotíte výsledok. Zaznejú príbehy z neznámeho pavilónu 17 v Bohniciach z brutálnej éry 50.rokov - ten bol špecifický z viacerých dôvodov - bol uzavretým oddelením, patrilo pod ministerstvo vnútra a aj lekári boli zamestnancami vnútra...

Často tu končili aj ľudia, ktorých zlomili a psychicky utýrali pri výsluchoch.

Ako vlastne funguje brainwashing, kde človek opakuje naučené protokoly a žiada sám pre seba smrť ako poznáme z počiatočnej éry komunistického režimu v Československu?

Zaznie svedectvo politického väzňa z 50.rokov, ktorému režim zobral slobodu na 13,5 roka a po väzení ho ešte v 60.rokoch internoval na psychiatrii...

No aj príbehy ďalších, ktorí psychiatriu prešli za trest a zmenilo im to život - disidentov Martina Beneša, Pavla Wonku či Augustína Navrátila.

Ale aj chartistu Jana Tesařa, ktorý o zneužívaní psychiatrie publikoval ako prvý texty v samizdate. Po nežnej revolúcii vyšli v knihe Zamlčaná diagnóza.

Veľkou témou samozrejme bude aj lekárska etika. Okrem príbehu psychiatričky, ktorá vypočúvala na smrteľnom lôžku Jana Palacha, zaznejú tiež príbehy tých, ktorí spolupracovali, ale tiež tých, ktorí sa nátlaku Štátnej bezpečnosti vzopreli.

Hovoriť bude o tom napríklad psychiater a signatár Charty 77 Vladko Komár, ktorý na zneužívanie psychiatrie upozorňoval sústavne Výbor na obranu nespravodlivo stíhaných a písal aj najvyšším štátnym orgánom.

"Dlhá izolácia a lieky vedeli pôsobiť ako spoľahlivá chemická kazajka," hovoril s tým, ako vedel režim človeka ľahko zničiť.

"Tieto psychiatrické prípady sa riešili a dokazovali veľmi ťažko aj na západe," spomínal.

Prípdom zneužívania psychiatrie komunistickým režimom sa venoval po nežnej revolúcii v Česku aj Úrad pre vyšetrovanie a dokumentáciu zločinov komunizmu. Hoci ide o konkrétne príbehy ľudí, všetko to zostalo viacmenej vo všeobecnej rovine.

Dá sa teda s touto citlivou témou vôbec vyrovnáť dnes?

Viac už na Rádiu Slovensko v nedeľu 22.1 o 20.05

Za spoluprácu pri príprave relácie veľká vďaka všetkým našim respondentom, Sandra Polovková za dve unikátne nahrávky z databázy Post Bellum, aj kolegom, ktorí na relácii spolupracovali - skvelý zvukový majster Palo Prelovský a náš top hudobný

dramaturg Peter Markovski, ktorý do relácie vybral magickú undergroundovú hudbu.

PS: Ako prví upozornili na zneužívanie psychiatrie komunistickým režimom vo svojej správe zo začiatku 70.rokov sovietski disidenti.

Sovietsky zväz bol svojho času predobrazom aj pre svoje satelity. Mnohí z tých, ktorí sa v ZSSR búrili proti systému, skončili nielen vo väzení, ale aj na takzvaných psychuškách. Medzi nimi aj viacerí z ôsmich stotočných, ktorí protestovali na Červenom námestí v Moskve proti okupácii Československa - na foto.

Ako 14-ročná čakala na miesto v nemocnici tak dlho, až sa pokúsila zabiť.

Detská psychiatria kolabuje

Veronika Folentová Veronika Folentová

Slovensko zažíva epidémiu tínedžeriek s ťažkou depresiou, s myšlienkami na samovraždu a so sebapoškodzovaním. A pomoc je v nedohľadne:

V bežnej školskej triede sú v priemere dvaja tínedžeri, ktorí potrebujú pomoc terapeuta alebo psychiatra.

V Prešovskom kraji sú dvaja ambulanti detskí psychiatri, na západnom Slovensku nie je žiadne miesto na dlhodobú liečbu.

Do nemocníc prijímajú len deti v akútnom ohrození života.

A už vôbec nezostáva miesto pre autistov s agresívnymi prejavmi či pre deti so závislosťami.

Anna čakala v poradovníku na detskú psychiatriu viac ako rok. Až sa pokúsila o samovraždu. Ešte aj po tom, ako zjedla rôzne druhy liekov a zapila ich alkoholom, jej matke v nemocnici nevedeli povedať, či si ich tam môžu nechať. Bolo to vlni na jar a Anna mala vtedy 14 rokov.

Ťažkých príbehov detí, ktoré potrebujú psychiatriu, sme počuli viac. Detská psychiatria na Slovensku je v hrozivom stave.

Deti zomierajú, lebo už nevládzu čakať na pomoc.

Do nemocnice sa väčšinou dostanú len tie deti so psychickými problémami, ktoré sa pokúsili o samovraždu alebo ňou hrozia. Aj lekári z nemocníc aj ambulancií priznávajú, že nedokážu pomôcť všetkým deťom, ktoré by to potrebovali.

Bez podpory zostávajú deti s poruchami príjmu potravy, so závislosťami či s depresiami, miesto nie je ani pre deti s vývojovými poruchami, ktoré majú agresívne prejavy.

Takýto zlý stav detskej psychiatrie si lekári nepamätajú. A počet detí s duševnými problémami rastie.

Vlni ošetrili ambulancie detských psychiatrov najviac detí za posledných desať rokov, poisťovne uhradili takmer 89-tisíc návštev. Pred desiatimi rokmi ich bolo za rok o 20-tisíc menej.

Ambulantných lekárov je pritom akútny nedostatok. Napríklad v Prešovskom, Trenčianskom či Trnavskom kraji majú poisťovne zmluvy len s dvomi detskými psychiatrami v ambulanciách – a v Prešovskom kraji žije 185-tisíc detí. Na východnom Slovensku nemá 13 okresov žiadneho pedopsychiatra.

Deti na ich pomoc často čakajú aj pol roka. Keď potrebujú ísť so psychickými problémami do nemocnice, čakajú aj dlhšie. Na 1,4 milióna detí je na Slovensku zhruba 200 miest v nemocniciach či liečebniach.

Čakala viac ako rok

Vráťme sa k Anne. Má depresiu a poruchy správania.

„Keď sa začal covid, ambulancia psychiatričky, ktorú dcéra navštevovala, nás dala na čakací zoznam na hospitalizáciu,“ hovorí jej mama Lenka. Dcéra mala problémy vzdelávať sa online, na hodinách sa nezapájala.

„Škola tlačila, aby bola dcéra hospitalizovaná, aby jej nastavili liečbu, aby sa niekam pohli. V nemocnici mi povedali, že vidia, že som na zozname, ale nie sú lôžka,“ spomína matka.

Jej dcéra sa pokúsila o samovraždu, keď bola na čakacom zozname rok a tri mesiace. Záchranka ju vzala na urgentný príjem do Národného ústavu detských chorôb v Bratislave. „Večer mi povedali, že nemajú miesto a možno ju budem musieť vziať domov. Nakoniec miesto našli a ostala tam týždeň,“ hovorí Lenka.

Anna má 19-ročnú sestru Janu, aj ona potrebuje psychiatrickú pomoc. Žijú v Bratislave. Mená matky a dcér sme zmenili.

Lenka sa o dcéry stará sama. V detstve zažili traumy, s ktorými sa teraz s odbornou pomocou snažia vyrovnáť. „Ich otec, môj bývalý manžel, bol alkoholik. Keď boli malé, nebolo tam fyzické násilie, ale ubližoval sám sebe,“ hovorí Lenka.

Anna a Jana veľakrát zažili, že ich otec niečo rozbil, tiekla mu krv. Viackrát museli utiecť z domu, nakoniec pol roka bývali u Lenkinej kamarátky.

„Až dnes mi dcéry rozprávajú, čo si s ním zažili. Keď s ním boli na ulici, bol nevyspytateľný. Nebol Slovak, už tu nežije, ale traumy im ostali,“ rozpráva Lenka. Dcéry sa s tým podľa nej potrebujú vyrovnáť, aby sa mohli posunúť ďalej.

SVETOVÝ SLOVENSKÝ VYNÁLEZ - ŽLTÉ TAXÍKY V USA

Žlté taxíky v USA vymyslel rodený Slováčisko Ján Daniel Hertz. Narodil sa 10. apríla 1879 v Sklabini pri Martine. Keď mal 3 roky jeho rodina emigrovala do USA. V mladom veku bol Hertz amatérskym boxerom, súťažil pod menom "Dan Donnelly". Z chudobného mladíka sa vypracoval na váženého a uznávaného podnikateľa v automobilovom priemysle a filantropa. Začínal ako predavač novin Chicago Morning News, neskôr sa stal ich reportérom. Po ich zlúčení s ďalším denníkom prišiel o prácu. Hoci nemal vodičský preukaz, začal v roku 1904 predávať autá. Veľmi sa mu nedarilo, a tak prišiel s myšlienkou vytvoriť taxi spoločnosť, ktorá by za nízke ceny prevádzala cestujúcich, aby si to mohli dovoliť aj obyčajní ľudia. Netrvalo to dlho a jeho žlté legendárne taxíky boli známe nie len v Chicagu ale rozšírili sa naprieč celými Spojenými štátmi americkými. Po tomto úspechu nelenil a založil ďalšiu spoločnosť. The Herz Corporation. Jedna z najväčších a najznámejších spoločností poskytujúca prenajímanie áut. Samozrejme pomenovaná po ňom.

V Košiciach na nádraží se ozve z rozhlasu:

„Tururu, Tururu, na tretiu kolej príjede za hodinu rychlík z Bratislavy.“ Dlouho se nic neděje a pak se zase ozve: jururu, tururu, tururu, na tretiu kolej přijede za štvrt hodiny rychlík z Bratislavy.“ Zase se nic neděje a pak se ozve: „Tururu, tururu, za čtyři minuty přijede rychlík z Bratislavy.“ Za čtyři minuty se opravdu přičítá rychlík na nádraží, narazí na rouru, vykolejí, vagóny jsou po celém nádraží, spousta mrtvých... a z nádražního rozhlasu se ozve: „Vy somári, ved' som vám už trikrát povedal, že máte odnést z kolejí tu ruru!“

MARX: Může špatný člověk stvořit dobrý systém? Bezpochyby.

NevPes autor se podepsal Pták modrý

Titulek je přizpůsoben názvu článku pana Spurného zde na Psu, jehož tématem jsou charakterové vlastnosti Karla Marxe tak, jak je pan Spurný převzal z knihy Intelektuálové nedávno zesnulého historika Paula Johnsona.

Protože je povinností všech nepřetržitě šířit osvětu, tak je cílem následujícího článku ukázat mylnost úvahy, že mají osobní charakteristiky autora (včetně volních) příčinnou souvislost s vytvořeným systémem (např. teorií). Upozornění: zanechat čtení by nyní měli všichni čtenáři, kteří očekávají nadávání komukoli nebo považují ekonomii za pavědu – toto je ekonomický text.

Skandální vědec na úrovni sira Byrona je úplná rarita, tudíž zvláštní charakterové vlastnosti autora jsou čtenářsky velmi vděčné téma. Bylo by hříchem nechat ladem příležitost, když se naskytne. Jedná se o báječný nástroj lákání laiků k četbě a diskusi. K pobouření nad nemorálním autorem není třeba znalostí jeho díla, emoce jsou plně postačující. Navíc je K. Marx dodnes objektem, který vzbuzuje emoce bez ohledu na jeho charakterové vlastnosti. Pro vylovení všech pochybností bezodkladně sdělují, že neexistuje žádná příčinná souvislost (cizím slovem kauzalita) mezi osobními vlastnostmi autora a jím vytvořeným systémem (teorií).

Pan Růžový se denně opíjí, bije manželku, karbaní a týrá zvířátka. Pan Růžový je nesporně morálně odpudivý tvor. Pan Růžový objevil teorii XY. Teorie XY bude podrobena tribunálu rozumu. Rozum je jediným nástrojem, který rozhodne o platnosti nebo neplatnosti teorie (nebo systému). Věda není soutěží o umělecký dojem, ve které by byly studovány osobní vlastnosti autorů.

Geniální David Ricardo objevil Zákon komparativních výhod, který dodnes používají příčetné firmy k určení outsourcovaných činností. V průběhu času pokrokové úderky se zanícením napadaly Zákon komparativních výhod kvůli osobním charakteristikám objevitele. Pan Černý ji prohlásil za neplatnou, protože D. Ricardo byl Angličan, pan Hnědý ji prohlásil za neplatnou, protože D. Ricardo byl Žid a pan Rudý ji prohlásil za neplatnou, protože D. Ricardo byl měšťan (cizím slovem buržoa). Pan Fialový ji pro jistotu prohlásil za neplatnou ze všech uvedených důvodů najednou. Tribunálu rozumu ji nepodrobil žádný z jmenovaných. Stejně slabomyslné je zbavit se teorie poukazem na její historické pozadí, ducha doby nebo hmotné podmínky země jejího původu. Teorie podléhá jen tribunálu rozumu. Může se stát, že současný stav našeho poznání neumožňuje rozhodnout o její správnosti či nesprávnosti. Měřítkem je vždy pouze a výhradně měřítko rozumu.

Stejný D. Ricardo byl nejvýznamnějším obhájcem pracovní teorie hodnoty, ve které tvrdil, že „*pouze práce je konečným zdrojem hodnoty a pouze náklady práce jsou mírou hodnoty*“. Pracovní teorie hodnoty mu sloužila jako nástroj, kterým chtěl ukázat na rozdělování příjmů mezi zisky a mzdy. D. Ricardo byl ryzí vědec, a proto podrobil svoji teorii kritickému zkoumání. Zjistil, že různá časová struktura práce vede k různým relacím tržních hodnot (cen), ačkoli se relace pracovních nákladů vůbec nezměnily (pečlivý a podrobný popis je tůdle: https://neviditelnypes.lidovky.cz/ekonomika/ekonomie-ekonomicky-nepравidelnik-ii.A060813_171529_p_ekonomika_wag). Tento jev nazval „*podivným efektem*“, a dnešní generace ho znají pod názvem „*Ricardův efekt*“, který mu dal F. A. von Hayek. D. Ricardo vytvořil dvě teorie, jednu platnou, jednu neplatnou, a přitom měl báječné osobní charakteristiky. Byl dokonalým gentlemanem, členem Dolní Sněmovny a King of Clubs.

K. Marx byl natolik oslněn britskou klasičkou ekonomikou a právě D. Ricardem (prohlásil ho za „*největšího z ekonomů*“), že od něho opsal jeho dílo v naději, že dokáže překonat neprekonatelné potíže

pracovní teorie hodnoty. Chtěl prostřednictvím pracovní teorie hodnoty ukázat na vykořisťování a zbytečnost soukromého vlastnictví. Neuspěl. Jeho neúspěch nemá žádnou příčinnou souvislost s jeho charakterovými vlastnostmi.

Proč se však Karel Marx (psal jsem o něm tady před více než 16 lety) stále vrací ze záhrobí, když jeho dílo neprojde tribunálem rozumu? Málokdo jeho dílo skutečně četl. Marxisté se dělí do dvou skupin: členové první skupiny dílo K. Marxe nikdy nečetli a znají pouze texty jeho epigonů, kteří se pokoušejí jeho dílo vykládat po svém. Členové druhé skupiny dílo K. Marxe četli, ale nečetli nic jiného.

K. Marx vydal svoje stěžejní dílo Kapitál roku 1867. O čtyři roky později vyšla v Anglii kniha s názvem *Teorie politické ekonomie* a v Rakousku kniha s názvem *Zásady národohospodářské nauky*. Ctihodní autoři uvedených děl, William Stanley Jevons a Carl Menger, formulovali nezávisle na sobě „teorii mezní užitečnosti“, která smetla pracovní teorii hodnoty definitivně. Karel Marx nijak nereagoval na nové paradigma. A jeho charakterové vlastnosti s tím vůbec nijak nesouvisí. Špatný člověk může stvořit dobrý systém a dobrý člověk může stvořit špatný systém. Konec konců, na počátku cesty do pekla jsou pokaždé dobré úmysly dobrých lidí.

Milé potroublé české děti:

Ros Hedviček

I když už dnes mám o Česku velice matnou představu a většinou na časté zprávy z české kotliny hledím jako těle na nová vrata, tak pořád je to země mého původu a tak trochu mne to zajímá a přeji vám všechno nejlepší. A čím jste starší, tím víc vám události, které se staly před 40 či 50 lety připadají čerstvě v technicoloru, jako by se to stalo včera.

Jistě je vám vzdělavcům znám theorem, že levicovost je příčinou všeho zla. To je vidět nejen u vás v Česku, když si posledních 77 let nejste schopni zvolit nelevicového prezidenta a pokud svým způsobem uznáváte prezidenta či osobnost z Ameriky, pak je to vždy levicové prase či podvodník, jako je Obama nebo Biden.

Volba posledního prezidenta v Česku mne nedávno zaujala. Nikoho lepšího už jste tam neměli? A co kapitán Minařík nebo ten už se vlastně uchlastal k smrti Napřed byli prezidenti komunisti rodičovské generace (Gottwald, Zápotocký, Novotný) potom generace out generaci mladší (Havel, Klaus, Zeman) a teď se tam derou paskrvice narození v šedesátých letech ale pořád komunisti! Tenhle Pavel byl dokonce komunistický rozvědčík! Další generace budou prověřeni svazáci (Bobosikova, nebo moderátor Kraus?) a po nich přijdou jiskřičky, Ale vždy důrazně levicoví!

Denně se tady z emailu dovídám, jak český (malý český člověk tedy) člověk fandí Putinovi a Rusům všeobecně. Are you out of your fucking mind? Já chápu, že Ukrajinci nejsou zadní lumeni a pochodně světla - ale být na straně Rusů?

Naše učitelka hudební výchovy Ludmila Hermanová nám kdysi vyprávěla o Národním divadle, že má několik opon jednu krásnou malovanou od Hynaise a jednu železnou, jako údajně protipožární opatření.

Domnívám se, že požár přichází z východu. Spustěte železnou oponu!

Jogurty

Eva Hornáková
Od cvrčky nežeru Telegram **POZOR POZOR URGENTNÍ HLAŠENÍ DO MLÉČNÝCH VÝROBKŮ DANONE SE TOTIŽ POUŽÍVÁ ZVÍŘECÍ STŘEVNÍ MIKROFLORA!** Actimel, jako mnoho dalších produktů Danone, obsahuje E1442 - geneticky modifikovaný kukuřičný škrob, což je zahušťovadlo, ničící slinivku! Nebezpečné škroby jsou obsaženy nejen v kultivovaných mléčných výrobcích, ale také v kečupech a majonézách. Ing. Jiřina

Charvátová vedoucí střediska laboratoří Nejoblíbenější jogurty nejsou jogurty, ale zahuštěná obarvená hmota, ve které dokonce ani mléko nemusí být. Když jsme dělali analýzu bifidobakterií, zjistili jsme v laboratorních testech, že bifida v dlouhotrvanlivých jogurtech jsou zvířecího původu, tedy bifidus esencis. Je to nejméně bifidus avicenc, a ten skutečně není našemu tělu vlastní - je izolován z kachen a dobře a dlouho přežívá. Některé státy mají zákaz používat jiné než lidské kultury, a to proto, že určitý počet bakterií je schopen projít žaludkem a dojít až do střev a u imunitně oslabených jedinců byly pozorovány časté výskyty tumorů, např. je to ze studie z USA, kterou jsem použila ve své diplomové práci na téma bifidobakterie. Také tyto ne lidské bakterie mohou nahradit původní mikroflóru a způsobovat průjem. Osobně doporučuji jogurty ve skle jihočeské nebo Holandia bílé a ovoce si přidat své. U modifikovaných škrobů z kukuřice stejně jako u transgenů kukuřice dělal výzkum můj profesor na VŠ a zjistil, že v 5. generaci potkanů je tak ofresný výskyt mutací a od 3. výskyt nádorů, že na nás vždy hřimal, že je naší povinností nepustit to do naší země... Bohužel je to tu. Toto klidně můžete poslat známým, mám na to diplomku a represí od Danone se nebojím. MUDr. Dagmar Rašková lékařka, ambulance lékařské genetiky GENNET, s.r.o.

PS: již léta letoucí náhražkám (modifikacím) nevěřím...vše co má něco jiného než kulturu mléčných bakterií

Stát versus šlechtické rody. Sága pokračuje, tentokrát s rodem Czerninů

Napsal/a Robert Břešťan

KOMENTÁŘ. I když jde o události bezmála osm desítek let staré, jsou pořád živé: Soudní spory o vrácení někdejšího šlechtického majetku na základě Benešových dekretů stále trvají. Ať jde třeba o hlubockou větev Schwarzenbergů či knížecí rod Lichtenštejnů. Jak dokládá níže popsany příklad rodu Czerninů, i tam, kde stát majetek po letech nakonec vrátí, dál urputně bojuje. A to i za pomoci metod, jimž je na místě se velmi podívat.

Jindřichohradecká větev starého aristokratického rodu Czerninů z Chudenic zůstává v nejistotě, jak to nakonec s již zdánlivě uzavřenou restitucí jejího majetku dopadne. Metody, které ve sporu volí Česká republika, působí přinejmenším dost zvláštně.

Boj o razítko

Už počátkem milénia stát vrátil Czerninům rozsáhlé majetky v jižních Čechách a na Karlovarsku – asi tisíc hektarů pozemků, péči státu dosti zchátralý zámek Velichov u Karlových Varů a další nemovitosti.

Stalo se tak především díky faktu, že Hlavní město Praha už v roce 1999 potvrdilo, že někdejší majitelka nemovitostí Josefína Czerninová byla československou občankou, respektive že své občanství nepozbyla.

Razítko, které na to daly dvě magistrátní úřednice, se pak po dlouhých 14 letech stalo předmětem sporu, který je jak na houpačce a trvá dodnes.

Jak upozornily Hospodářské noviny, letos v lednu spor postoupil do další fáze: Hlavní město Praha zahájilo na příkaz ministerstva vnitra řízení o zrušení původního rozhodnutí o československém občanství hraběnky Czerninové (rozené Schwarzenbergové), jež je už skoro šedesát let po smrti.

Podnět v této věci prý podala československá pobočka Národní centrály proti organizovanému zločinu. Což je samo o sobě pozoruhodné.

Státní pozemkový úřad zároveň obnovil restituční řízení, na jehož konci může být nové rozhodnutí, které zvrátí to původní o vrácení části rodového majetku. Jako když starý král v pohádce Pyšná princezna odvolává, co odvolal, a už neslibuje, co slíbil.

Munici pro obnovu řízení dal úřadům tři roky starý verdikt Městského soudu v Praze, podle nějž se úřednice magistrátu dopustily trestného činu „maření

úkolu úřední osoby z nedbalosti“ právě tím, že Josefíně Czerninové uznaly občanství, a v důsledku tak jejímu synovi Rudolfu Czerninovi (který zemřel v roce 2004) umožnily úspěšně žádat o restituci majetku.

Tak jednoduché, jak to zní, to ale ani zdaleka nebylo. Kriminalizace obou dam dala státu dosti zabrat – a přirozeně člověka napadne, že jejich odsouzení, jež se podařilo až na čtvrtý pokus, bylo motivované právě snahou po letech otevřít již uzavřené restituční nároky.

„Nelze přehlédnout, že trestní stíhání zjevně nebylo zahájeno za účelem odhalení pachatele trestného činu a jeho spravedlivého potrestání.“

Policie se, jak jsme již zmínili, o věc začala zajímat až po 14 letech. I tak doputovala k soudu, ale co stát nechtěl: Obě ženy byly opakovaně osvobozovány. Rozehrál se proto ping-pong s Nejvyšším soudem, který rozsudky po odvolání státu vždy vracel zpět. Pokaždé po dovolání tehdejšího nejvyššího státního zástupce Pavla Zemana.

Ten kvůli tomu (a faktu, že je – jaká to náhoda – v přátelském vztahu s farmářem, který má na pozemcích Czerninů osobní zájem) nakonec čelil i kárnému řízení; kárný senát však u něj žádné provinění neobjevil.

Účelové trestní stíhání

Odsouzení obou úřednic nakonec vyšlo až na čtvrtý pokus, kdy Městský soud chtě nechtě pod tlakem Nejvyššího soudu konstatoval vinu. Co si o „povinnosti odsoudit“ soudkyně skutečně myslela, naznačuje fakt, že trest byl – jak uvedly Hospodářské noviny – nevdaný: podmíněné odnětí svobody v trvání jednoho dne.

Tentokrát se dovolaly odsouzené a nepřekvapí, že u Nejvyššího soudu neuspěly; jejich právní zástupce alespoň podal ústavní stížnost, kolem níž se ovšem již druhý rok nic neděje.

Když ještě předtím soudkyně Eva Brázdilová ve třetím kole justiční pinkané konstatovala osvobozující rozsudek, byla vůči státní moci neobvykle drsná. Prohlásila, že trestní stíhání obou žen je účelové:

„Nelze přehlédnout, že trestní stíhání zjevně nebylo zahájeno za účelem odhalení pachatele trestného činu a jeho spravedlivého potrestání, ale účelem bylo zrušení vytýkaného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 1. 1999,“ napsala v odůvodnění verdiktu.

Jinými slovy – protože ministerstvo vnitra propáslo lhůtu, kdy se mohlo normálně odvolat proti rozhodnutí magistrátu, že Josefína Czerninová byla československou občankou, zvolil stát a jeho orgány (včetně policie a státního zastupitelství) cestu kriminalizace, trestního oznámení na úřednice, jež o udělení občanství v lednu 1999 rozhodly...

Vršit nové nespravedlnosti

Pochopitelně, tak jako v tolika jiných, přesto podobných případech české šlechty, jde i zde o Benešovy dekrety. Ty stále na veřejnost i část soudců působí jak rudé holínky na krocana.

Jistě, část českých a moravských zástupců šlechtických rodů se přihlásila k německému občanství, ale naopak 85 zástupců 33 šlechtických rodů podepsalo v září prohlášení na podporu Československa a někteří z nich skončili v koncentračních táborech. Během okupace přišly u řady šlechticů tresty a uvalení nucené německé správy na jejich majetky.

Ne každý se samozřejmě v rozhodný čas vždy zachoval správně a čestně, ne každý proto dostal v restitucích majetek zpět. Jenže tak prostá ta linka není.

Nevrácení rodového majetku zabaveného na základě Benešových dekretů automaticky neznamená, že se tak vždy stalo správně a spravedlivě. A i po osmi desítkách let stát vrší nové nespravedlnosti – když se to hodí, tak třeba na dvou úřednicích.

Poslal som svojej priateľke tuto krásnu báseň od Jaroslava Vrchlického;

Za trochu lásky šel bych světa kraj
šel s hlavou odkrytou a šel bych bosý
šel v ledu - ale v duši věčný máj,
šel vichřicí - však slyšel zpívat kosy,
šel pouští - a měl v srdci perly rosy.
Za trochu lásky šel bych světa kraj,
jak ten, kdo zpívá u dveří a prosí.

A ona mi hned' odpísala: "přid' som sama doma! "
A ja jej hned' naspät'; "ale teraz hrozne prší a je zima!
..."

Zajímavosti. Víte, že....

"Před lety se antropoložky Margaret Meadové jeden student zeptal, co považuje za první známku civilizace v určité kultuře. Student očekával, že Meadová bude mluvit o háčcích na ryby, hliněných nádobách nebo mlecích kamenech.

Ale ne. Meadová řekla, že první známkou civilizace

v dávné kultuře byla zlomená a následně zahojená stehenní kost. Meadová vysvětlila, že v živočišné říši platí, že když si zlomíte nohu, zemřete. Nemůžete utíkat před nebezpečím, dojít k řece pro pití nebo lovit potravu. Stáváte se masem pro dravou zvěř. Žádné zvíře nepřežije zlomenou nohu tak dlouho, aby se kost zahojila.

Zlomená stehenní kost, která se zahojila, je důkazem toho, že si někdo udělal čas a zůstal s tím, kdo upadl, ránu mu zavázal, odnesl ho do bezpečí a staral se o něj během zotavování. Pomoc někomu jinému v těžkostech je to, čím začíná civilizace," řekl Meadová."

Nejlépe se cítíme, když sloužíme druhým. Buďte civilizovaní.

Recept No. 619

Segedínský guláš

podle maďarského receptu: Zdravější a chutnější verze, než jakou známe my, se obejde bez mouky

Vaření
19. 1. 2023 Lucie Cermanová

Odkud pochází segedínský guláš

Už jsme naznačili, že jídlo zvané segedínský nepochází z maďarského města Szeged (česky Segedín). Sice se jedná o maďarský pokrm, ale ten se v originálu jmenuje székelykáposzta (Székelyho zelí). A jak přeložit slovo „székely“? Jedná se o „sikulský“, a to nás zavádí k části sedmihradského regionu (dnešní Rumunsko), k Sikulsku. Székely je také poměrně časté maďarské příjmení. A tady už se blížíme k cíli.

Budapešťská restaurace Lecsogyorsetterem.hu na svém webu uvádí, že székelykáposzta vytvořil József Székely, spisovatel a bývalý vrchní archivář Pešťské župy. Jídlo mělo vzniknout úplnou náhodou a dokonce „z nouze“. Když se spisovatelé József Székely a Sándor Petőfi v roce 1846 setkali v Budapešti a obědvali v hostinci Komló kert, neměli už příliš na výběr. Vrchní Székelyovi nabídl zbytek z vařeného kysaného zelí a zbytek z vepřového perkeltu, které měl na přání spisovatele smíchat. A protože bylo jídlo výborné, Petőfi si ho tam příště objednal znovu s tím, že chce „Székely-káposzta“ (Székelyho zelí). Jak už to tak bývá s původem

receptů, i tady je možné najít i jiné verze. Všechny ale mají společného autora receptu, Józsefa Székelyho.

Jak udělat dobrý segedínský guláš

V Maďarsku se tento pokrm často objevuje na vánočním stole, ale také bývá součástí zimního jídelníčku, protože příjemně prohřeje. Většinou se připravuje ve velkém množství a následující dny se ohřívá, případně se přidává trocha vody. S proležením chutná vždy lépe.

Jak ochutit segedínský guláš

Pravý segedínský guláš je plný chuti kysaného zelí, které dochutí bobkové listy, sladká paprika a cibule. Maso někdy bývá doplňováno o pokrácené rajče a papriku. Hotové jídlo se pak korunuje zakysanou smetanou.

Segedínský guláš nebo zelí?

Někdy můžete vidět také nesprávný název Székely gulyás (Székelyho guláš). A to je trochu zavádějící. V Maďarsku to mají tak, že jako „gulyás“ označují polévku, ale převážně z hovězího masa. Nejedná se o dušené vepřové se zelím, což je jiný pokrm.

Jak se připravuje segedínský guláš v Maďarsku

Je zajímavé, že v Maďarsku se székelykáposzta (Székelyho zelí) připravuje jinak. Vypadá to jako dušené maso se zelím, které nemá omáčku. Na dochucení se používá kysaná smetana a do původního receptu nepatřila mouka. Na přípravu Székelyho zelí budete potřebovat: 2 lžíce sádla, 2 středně velké cibule, 1 kg vepřové plece, 1,5 lžičky sladké mleté papriky, sůl, pepř, 300 ml vody nebo vývaru, 2 bobkové listy a 1,2 kg kysaného zelí. Na dokončení pak zakysanou smetanu.

Jak na to? Cibuli očistěte a pokrájejte ji nadrobno. Maso nakrájejte na větší kousky. V hrnci rozehejte sádlo a osmažte na něm cibuli. Na závěr přidejte mletou papriku a maso, vše opepřete a osolte, promíchejte a hned zalijte polovinou vody nebo vývaru. Vložte bobkový list, přikryjte pokličkou a duste maso skoro doměkka. Zelí nechte okapat, a pak ho pokrájejte. Ke konci vaření přidejte zelí a vše promíchejte. Podlijte zbývající tekutinou a krátce poduste tak, aby zelí bylo měkké. Székelyho zelí na talíři ozdobte lžící kysané smetany. Podobně jako Maďaři si k tomu můžete dát speciální nočky, které připomínají slovenské halušky, nebo tamní stravníci přikusují chléb. Tím se nahradí zahuštění jídla moukou.

Český segedínský guláš :

Suroviny na 5 porcí

1 velká cibule a 4 stroužky česneku

500 g vepřového masa (plec, kýta, krkovice)

500 g kysaného zelí

1 smetana na vaření 12% (podle potřeby)

mletá paprika (sladká i pálivá), kousek sádla, kmín , sůl, pepř, bobkový list

Postup přípravy

Na sádle osmažíme nadrobno nakrájenou cibulku dorůžova, přidáme na kostky nakrájené osolené a opepřené maso, na kousky nakrájený česnek a restujeme.

Těsně předtím, než budeme podlévat, vmícháme kmín a mletou papriku, necháme zpěnit a pak ihned podlijeme vodou. Přidáme zelí bez nálevu nebo můžete trošku nechat - podle chuti. Necháme dusit asi 30-40 minut, dokud není zelí a maso měkké.

Nakonec přidáme smetanu (měla by stačit asi polovina kelímku) a ještě chvíli necháme povařit. Pokud je potřeba, tak přidáme sůl a pepř, popř. cukr, záleží na kyselosti zelí. Kdo chce, může segedín zahustit (např. trošku vody s moukou), ale není to nutné.

Podáváme s chlebem či knedlíkem.

Tetuše Danuše vyhrává volbuše!

Challenger 15.12.2022

Zpráva o tom, že prezidentská kandidátka Nerudová, pilná členka Aspen institutu, v preferencích v prezidentských volbách předstihla své dva mužské protějšky Pavla a Babiše, se jako lavina šíří mainstreamovými médii z důvodů, které již kdysi konstatoval ideový otec dnešního mediálního mainstreamu Josef Goebbels, který řekl, že aby se lež stala pravdou, musíte ji nejdřív tisíckrát opakovat.

Tyhle vylhané průzkumy jsme tu už měli mnohokrát, a i nyní je vysoce pravděpodobné, že jsou opět kompletně lživé a to i přesto, že s Tetuší se pravděpodobně bude psychologicky identifikovat množství blondatých kraviček prázdnou hlavou, které jí to tam hodí spolu s voliči Pirátů.

Kde se vzala, tu se vzala...

Progresivně-postmoderní neomarxistický mainstream se dostal do úzkých poté, co na jejich prvního vele kandidáta, steroidy nadopovaného generála Pavla, našlo kompro v podobě spolupráce s bývalým režimem, jehož závažnost a intenzita byla natolik významná, že proti tomu je Burešovo donášení estébákům nevinné čučkaření. Agent Pávek byl cvičen na vojenského špióna, který ve vztahu Bureš vs řídicí orgán měl roli řídicího orgánu. Agent Pávek měl jménem komunistického režimu dělat tu nejspínavější práci včetně vražd, jak jsme se mohli příkladmo přesvědčit v kauze vraždy bulharského disidenta Georgi Markova. Představa, že by Pávek jako člen vojenské zahraniční rozvědky nesplnil rozkaz někoho zavraždit, je velice úsměvná a agent Pávek to musel vědět. Zvolit si tak agenta Pávka, bývalého cvičeného hrdlořeza, by i přes fakt, že je nyní věrný neomarxisticko-fialistický podržtaška, jak je potřeba, bylo věru žinantní, a proto se služný mediální mainstream nyní zaměřil na vychvalování a advertising soudružky Danuše Nerudové, k čemuž nepochybně patří i prezentace falešných průzkumů favorizujících Tetuši a agenta Pávka pustil k vodě. Agent Pávek to věru nese těžce, ale nebude mu to nic platné. Jestli Pávek popoří či nepodpoří Tetuši Danuši, na to se ho nikdo ptát nebude.

Překřtěná Tetuše

Jako první použil výraz Tetuše novinář Petr Holec, což je vyjádřením skutečnosti, že kandidátka Nerudová nebude nejostřejším nožem v šuplíku. Její profesura tak prokazuje známý fakt, že mít akademický titul v čekoprasečáku je spíše než makerem jisté inteligence příznakem poruchy osobnosti, což sice neplatí vždy, ale pro Tetuši určitě. Tetuše je totiž obyčejně lidsky hloupá. Odhlédněme od posměšků, kterých se Tetuši dostalo od Václava Klause či Jiřího Paroubka. Nejde jen o to, že Tetuše nemá žádné politické zkušenosti a ona místo toho, aby se měla na pozoru, se opájí narcistní představou své výjimečnosti. O její hlouposti s lze přesvědčit přímo u zdroje poslechem jejích přednášek a čtením publikací v oboru, ve kterém by měla soudě dle svého profesorského titulu excelovat: tak například na přednášce na TU Liberci tvrdila, že „obchodní vztahy s Ruskem představují jen 1% HDP a tudíž by neměl být problém obchodování s Ruskem úplně zakázat, protože 1% by nic neznamenovalo.“ To vás dostane do kolen. Odhlédněme od přesnosti těchto informací, které jsou naprosto zavádějící (1% se týká pouze exportu po zavedení nejnovějších sankcí), Tetuška poněkud zapomněla, že součástí tohoto obchodu je například dovoz jaderného paliva do našich jaderných elektráren, jejichž výlučným dodavatelem je Rusko a kvůli technologiím bude těžké případný výpadek nahradit. V případě nedostatku paliva a z toho vyplývajícího odstavení jaderných elektráren v ČR by došlo k poklesu produkce elektřiny o cca 35%, což by mělo dopad na naši ekonomiku věru fatální.

Převedeno do medicíny, by ekvivalentním výrokem naší brilantní ekonomky Tetuše bylo, že „váha lidského mozku představuje jen asi 2,1% váhy dospělého člověka a proto nemůže být na škodu, pokud si mozek necháme vyoperovat“. Holt není procento jako procento. Kognitivní funkce Tetuše věru

nejsou nejvyšší. Nicméně tento obtížně zpochybnitelný fakt ji na funkci prezidentky nediskvalifikuje, nýbrž je tomu přesně naopak, protože my už dávno nežijeme v suverénní zemi, ale v kolonii a tam je třeba, aby prezident příliš chytrý nebyl. Tetuška musí především plnit zadání výměnou za prebendy a k tomu je brilantní intelekt spíše na překážku.

Vote for me because I am a woman, one of my merits is I am a woman...

The only merit, řekl bych. Volební štáb Tetuše samozřejmě vytahuje při volbě Tetuše feministickou kartu, jinými slovy, veze se na systémovém komplexu méněcennosti českých feministek. Feministky tak mají pocit, že se musejí identifikovat s blondýnou a podpořit ji v boji proti mužskému útlaku. Důkazem, že Tetuše tuhle feministickou kartu vnímá velmi významně, jsou i její četná vyjádření, že je mladá, blondatá, krásná a úspěšná a proto jí její volební úspěch mnozí (zejména muži) nepřejí. Jinými slovy, Tetuše má za to, že nejvyšším důkazem její kompetence pro nejvyšší úřad v zemi je její ženský rozmnožovací orgán. To spolu s její hloupostí vytváří přímo ideální mix, aby se s Tetuší identifikovaly všechny ty hloupé nány, které rezignovaly na rodinu, mnohé provedly rozvodový Ragnarök prostřednictvím bolševicko-feministické justiční mafie na své manželky a nyní nemají nic, než svůj pocit ukřivděnosti a nenaplněných ambicí. A manžel Tetuše, bývalý zkorumpovaný vysoký úředník ÚOHS a nynější spolujednatel advokátní kanceláře Havel a Partners, poslušně předvádí, že je to on, kdo doma vaří a umejvá hajzl (to, že je Tetuše ještě ke všemu líná, nám nemusí tak okatě podsouvat). Proto se také prezidentskou kandidátkou nestala Dana Drábová, která na rozdíl od Tetuše intelektovým deficitem netrpí, k feministické kartě se tudíž z důvodu vlastních kompetencí nemusí snižovat, ale zase by pro feministické nány nebyla tak atraktivní.

Hra feministickou kartou svědčí o tom, že Tetuše nemá programově co nabídnout, a tak sklízí výhradně obilí, které je zadarmo. To se ovšem Tetuši nemusí vyplatit, jak názorně prokazuje osud kandidátky na amerického prezidenta Hillary Clintonové. Nikdo totiž spolehlivě neví jaká část ženské populace na tuto incentivu odpoví. V USA to bylo překvapivě nízké číslo. Odpudivé radikální feministky a jejich neziskovky sice mohou vytvářet dojem, že feministický modus operandi je v české společnosti dominantní, ale opak bude asi pravdou, protože slyšet není majorita žen ale nejhlasitější psychopatická ječící minorita. Pro takovou mainstreamovou českou subinku představuje hlavní atrakci pohledný šedivý, kníratý a vysportovaný agent Pávek, který jí to v jejích sexuálních fantaziích hezky dominantně udělá zezadu a představa Tetuše je jí odpudivá. Stejně jako tomu bylo u Donalda Trumpa: americká extrémně levicová novinářská verbež si myslela, že poté, co Trump popsal, jak jakousi paní „grabbed by her pussy“, bude nevolitelný. Jenže došlo k pravému opaku. Mnohým ženám se totiž „odvážní“ mužové líbí.

Narcissistic personality disorder?

Paní Nerudová možná byla kdysi krásná a mladá a také toho jistě v postupu vzhůru univerzitní hierarchií náležitě využila, protože intelekt jí do čela MENDELU určitě nepřivedl, to už víme. Ovšem dnes už zase tak krásná není, v terminologii „red-pill“ se jedná o ženu po nárazu do zdi, které z minulé krásy nezůstalo téměř nic, ovšem co jí zůstalo, je její pokřivená osobnost. Kromě obyčejné lidské hlouposti, což sám o sobě není hřích a v kontextu kandidatury na českého prezidenta je to spíše výhoda, je třeba se zaměřit také na její morální kompas. Tetuše jej má úplně rozbitý a beze sporu musí mít jistou porci narcisismu, o čemž svědčí zejména již samotná kandidatura, která jede nazdory nulovým politickým zásluhám, nulovým zkušenostem a nulovým úspěchům v politice, což se rozhodně nedá říci o jejích předchůdcích. Na čem je v osobnosti paní Tetuše postaven ten pocit výjimečnosti? Příčiny je možné najít v primární rodině. Nerudová se za svobodna jmenovala Peslarová (pod tímto jménem hledejte v univerzitních databázích, až budete hledat její PhD. práci), přičemž se o své primární rodině

prakticky nezmiňuje. Ve veřejně dostupných archívech lze dohledat pouze firmu Peslar s.r.o. sídlící v bývalém rodinném domě Nerudových na Puškinově 12 v Brně-Žabovřeskách (nyní majitelkou ing. Danuše Ryšavá, pravděpodobně matka Tetuše Danuše (jméno Danuše bylo populární zejména v roce 1950, kdy se narodilo 826 Danuší), kde měla být Tetuše společníci až do její likvidace v roce 2013. Čím se firma zabývala, jaké byly její účetní závěrky, obchodní partneři a další podrobnosti nelze dohledat a zlí jazykové tvrdí, že dominantním prvkem konstituujícím její osobnost byl její otec, údajně kovaný člen KSČ a zájmová osoba StB. Podle mě je celkem jasné, kdo jí celou dobu tlačil káru. Investigativní novináři, co makají pro Babiše, by to rozhodně měli prověřit: jak taťku, tak jeho předlistopadovou i polistopadovou minulost a všechny firmy a také její sponzory. Úlovek garantován.

Porucha morálního kompasu je u Tetuše rovněž odvoditelná z jejích skandálů, které se doposud (převážně alternativním) médiím podařilo dohledat. Nejzávažnějším skandálem jsou asi turbodiplomy na MENDELU, kde si Tetuše na nic nepamatuje a za všechno může děkan (přestože byla členku jeho kolegia), či kauza „Šemík“, která svědčí o její marnivosti tak typické po narcistní psychopaty.

Turbo k vládě českého národního neomarxismu

Jaký bude život pod knutou Tetuše? Napadá mě analogie k „Perónismu“, tzv. „Fialismu“. Fialismus je extrémně maligní syntéza oportunistického a pokryteckého sprostáctví dvou bývalých narcistních rektorů brněnských univerzit ve formě neomarxismu, okrádání vlastních obyvatel a posluhování koloniálním vládcům, především USA a jejich převodní páky v EU. Oba si budou vzájemně hrát do karet, což doposud byl problém, neboť doposud byl prezident sice často zvráceným způsobem ale přesto nezávislým mocenským centrem s vlastní politikou, která se ne vždy shodovala s tou vládní. Dva poslední prezidenti si tak často vysloužili kritiku služných a prodejných médií. Nyní bude fialistická politika fungovat jako dobře namazaný stroj. Nicméně když říkáme oportunismus a názorová vyprázdněnost, neznamená to, že by fialistická politika neměla program. Ten lze dovodit z mnoha veřejných prohlášení obou protagonistů. Zatímco chytřejší Fiala mluví o beztvarem „vyznávání evropských hodnot“, hloupější Danuše to říká na plnou hubu „chudáci LGBTQIA komunita“, „musíme lidi donutit šetřit energii“ (implikující zdražování a násilné vynucování tezí greendealu), ke slovu přijdou také rasoví marxisté, nejružnější „dobře přizpůsobivé“ menšiny, které budu v naší zemi žít na úkor těch, které ještě má cenu vykořisťovat.

To, že se bude Tetuše podobně jako bolševička Čaputová veřejně objímat s chudáky utlačovanými homosexuály a ve spolupráci s dalšími exekutivními složkami zavede tvrdou represí v rámci vymáhání „politické korektnosti“ a extrémního neomarxismu, bude ovšem jenom stínohra. Ve skutečnosti bude fialistický režim především dělat to, co dělal vždycky – sprostě krást. A tentokrát se tomuto okrádání již nepostaví žádná instituce. Ústavní soud bude zglajchšaltován novodobou Čaputovou, čili sprostě svinstvo typu „kauza česká voda“ se již nezastaví. Totéž bude platit o osazenstvu ČNB, které bude cílenou vysokou inflací okrádat a pauperizovat střední třídu, soudy a finanční úřady budou pánem nad životem a smrtí podnikatelů, které budou různě zaklekávat a běda, abyste vybočili z řady. Zákony budou jen na papíře. Celá mizérie bude oslavována prodejnými médii jako za komunismu, média budou pět oslavné ódy na pány profesory a paní profesorky a jejich nekonečnou euroatlantickou moudrost. Dokud budou mít lidi co ztratit.

Vydavatel: Já vím, že je po volbách. Všimnou si ale, jak se to všechno dá aplikovat i na místní Australské poměry.

*Na světě je tolik talentovaných fotografů...
A pak je tu ta paní, co mě fotila na občanku.*

Také jíte masožravého traviče *Pleurotus ostreatus*?

Josef Pazdera

Hlíva ústříčná (latinsky *Pleurotus ostreatus*, anglicky *Oyster mushroom*) se v různých úpravách objevuje na jídelních stolech stále častěji. Netýká se to jen vegetariánů a těch, kteří chtějí zhubnout. Rostoucí oblíbeně se houba těší jak u gurmánů tak u lidu prostého. Yi-Yun Lee se svým kolektivem nyní v časopise *Science Advances* popsal, jak tato masožravá houba své oběti loví nástražným zařízením s neurotoxinem. Přiznávám, že rád houbařím a že falešná dršťková s gulášem patří k mým nejoblíbenějším jídlům. Nejsem sám, hlívu vyžaduje i smetánka v prvotřídních restauracích. Hezčí pohlaví na ní oceňuje, že je dietnější, než maso a fajnšmekrům se zamlouvá kvůli kořeněnému aroma. Jedněm připomíná anýz, jiným voní po lékořici. Nejen, že se po hlívě netloustne, ale vzhledem k obsahu polysacharidického β -(1,3/1,6)-D-glukanu a látek ze skupiny statinů by měla příznivě ovlivňovat hladinu cholesterolu a jako bonus zvyšovat odolnost proti infekcím a tlumit zánětlivá onemocnění.

Jméno se houbě dostalo podle jejich kloboučků barvou a tvarem připomínajícím ústřice. Není tvorem vybíravým, daří se jí na odumírajících bucích, topolech, vrbách, břízách i dalších listnácích. Ochotně se podvoluje i pěstování umělému. Roste od konce léta až do zimy. V našich končinách si ji lze snadno splést s hlívu plicní, která je světlejší. I ta je jedlá a stejně chutná.

Jak kolektiv vědců z Tchaj-wanu a Japonska píše, jde o houbu mající na svém jídelníčku nematoda. Nejspíš proto, že ta patří v půdě k těm nejhojnějším živočichům.

Z našeho pohledu houba svou kořist lapá nedovoleným způsobem, neboť nervově paralytické bojové prostředky mezinárodní úmluvy zakazují. Náš mordýř ze superskupiny Obazoa k tichému a rychlému zabíjení používá těkavou organickou sloučeninu náležející ke ketonům. Konkrétně jde o 3-oktanon.

Toxin houba skladuje v útvech připomínajících lízátko se špejlí. Ve vědecké hantýrce se těmto váčkům říká toxocysta. Pokud se háďátko dostane do spleti houbových vláken (mycelia) a o některý z výčnělků nástrahy se nešťastně otře, váček uvolní těkavý 3-oktan. Látka oběť znehybní a posléze usmrtí.

Jakou že to látku ve svých váčcích houba ukrývá, se vědcům podařilo odhalit až vylepšenými technikami plynové chromatografie a hmotnostní spektrometrie schopnými pracovat s velmi malými vzorky zkoumaného materiálu. Abychom vědcům jejich závěry uvěřili, svá pozorování nafilmovali. Na záběrech je patrné, že jakmile háďátko přijde do kontaktu s 3-oktanonem, panicky se snaží utéci. Nicméně, jakmile mu jednou toxin pronikne do těla, jeho osud je zpečetěn. Jed naruší plazmatické membrány buněk a vyřadí z činnosti jak senzorické neurony, tak i u buňky svalové.

Toxinem narušené membrány přivodí buňkám masivní příliv iontů vápníku do cytoplazmy a do mitochondrií. Na videu je vidět, jak se dlouhým tělem háďátka postupně šíří „kalciová vlna“ a jak ho jed postupně znehybní. Rozvrácený buněčný metabolismus má za následek smrt buněk vyčerpáním zásob energetického zdroje - adenosin trifosfátu (ATP). Vlnou postupující odumírání buněk se nakonec stane osudným

celému mnohobuněčnému organismu. Lovem háďátek si houba zajišťuje dostatek dusíku, který potřebuje pro svůj zdárný růst.

Ještě se sluší dodat, že z 3-oktanonu si dělat těžkou hlavu nemusíme. Houba ho tvoří nepatrné množství, a navíc jde o látku těkavou, která úpravou vytěká.

Vydavatel: Manželka Anička mého spolužáka Zdenka Švece (zajímavé je, že se neříká Švece), ze základní školy, se kterým jsem začal poprvé sbírat brouky když nám bylo kolem 14 let, tak ona je potomkyně slavného cestovatele Bedřicha Machulky a studovaná mykoložka, ta mi povídala, že tato hlíva ústříčná dokonce oddaluje vznik rakoviny a je to úžasně zdravá houba, která by se měla jíst jednou týdně, že by pak ubylo rakovin prostaty, prsou a čípku.

LÉKY: Kdo může za kritickou závislost na Číně?

Tomáš Jirsa

Rád bych se několika poznámkami vrátil k redakčnímu článku „Léková nezávislost na Číně se prodrazí. Česku i Evropě“, PRÁVO 3.3. Naprosto souhlasím s redakčním textem a varováním ředitele BIS, že jde o velké bezpečnostní riziko být ve strategických komoditách závislí na Číně. Ale řekněme si, jak jsme se do této situace dostali. Vzpomínám si na slova ředitele jedné z největších českých nemocnic, který říkal: „Deset let mi protikorupční organizace kontrolovaly všechny nákupy, zda nakupuji za nejlevnější ceny. A tak jsem během těch deseti let přenesl všechny nákupy do Číny!“ Připomínáme si tím protikorupční hysterii v prvním desetiletí tohoto století a přiznejme si, že pod veřejným tlakem protikorupčních organizací nikdo nemohl jednat jinak. Trochu jsme tehdy s vaničkou vylili i dítě.

A také samozřejmě tlak ekologických organizací a občanských iniciativ. Někdy až rigidní zelená politika uplatňovaná mnoha evropskými vládami a Evropskou komisí vytlačila výrobu zatěžující životní prostředí pryč z Evropy. A jak správně v článku poznamenává europoslankyně Kateřina Konečná, „přijímáme dokumenty, kterými více a více omezuje subjekty v tom, co mohou vyrábět v Evropě“ a dodává, že „řadu té zelené legislativy při případné výrobě léků nedokážeme splnit“. Ostatně, na stejné stránce v PRÁVO je text s názvem „Proti gigafactory vytáhl do boje spolek Za klidný život“.

Ano, takhle jsme si občany vychovali. Nazývá se to „nároková společnost“. Elektroauto ano, ale výroba baterií ne. Elektřina ano, ale uložení jaderného odpadu ne. Léky ano, ale výroba v Asii. My v Evropě chceme přeci mít čisté životní prostředí a klidný život. A ještě k tomu zachraňujeme klima. A situace se nelepší, ale zhoršuje. Evropská modla Green Deal je závislá na dovozu solárních panelů z Číny a klíčové komponenty pro elektromobilitu dovážíme – také z Číny.

V roce 2001 jsme přijali Čínu do Světové obchodní organizace, čímž jsme jí pomohli k dnešní obrovské expanzi. Vzhledem k tomu, že Čína nikdy zcela neplnila licenční a patentová pravidla ostatních členských států, mnozí politici to dnes považují za strategickou chybu.

Zpravodajské služby se obávají i potenciální vydíratelnosti v případě rozpoutání nějakého konfliktu, kdy by Čína mohla využít své strategické pozice k nátlaku vůči dalším zemím. Politici samozřejmě takovému případnému vydíraní nesmí podlehnout, ale bohužel, podlehnout mohou pacienti, kterým budou chybět léky.

Respektuji, že Česko navazuje na politiku ochrany lidských práv ve světě, kterou v devadesátých letech uplatňoval Václav Havel. Podotýkám však, že když Václav Havel vítal v Praze dalajlámu, byla Čína

zaostalou rozvojovou zemí s mnoha vnitřními problémy, která si nemohla dovolit proti takové politice protestovat. Situace se však za posledních třicet let výrazně změnila, a jak jsme si popsali, strategickými dodávkami drží Čína evropské země doslova pod krkem. Respektuji, že se někteří čeští politici zabývají ochranou občanských práv Ujgurů či Tibetanů v Číně. Mrzí mne ale, že se se stejnou intenzitou nevěnují ochraně pronásledovaných křesťanů.

Čína je jiná civilizace a má jiné vnímání našich civilizačních hodnot. Dokud se nezbavíme životní závislosti na strategických dodávkách z Číny, měli bychom odpovědně zvažovat naši politiku vůči této zemi. Za vzniklou situaci naprosté závislosti, až vydíratelnosti, si totiž můžeme my sami.

Článek nejdřív vyšel 6.3. v Právu

Noticka

Mimochodem, všimli jste si ten rozdíl mezi demonstracemi u nás a ve Francii?! Tam proti zvýšení odchodu do důchodu protestují mladí, u nás mladí nadávají důchodcům do dezolátů a smějí se, že "bojují" na náměstích. Vyplývá z toho jediné - státní vymývání mozků skrze neziskovky a školský systém je u nás mnohem účinnější než ve Francii. Tam mladí doživotní otroctví ještě odmítají, u nás je vítají, ba dokonce brání...

Tomáš Tyl, Brno, právník

Československý Klub v Kemps Creek

znova vydává, k radosti celé České a Slovenské komunity v Sydney a NSW, členství a členské karty klubu. Členství v klubu se naší nemále České a Slovenské komunitě bohužel přestalo na dlouhou dobu vydávat. Tento překrásný a prostorný klub s restaurací patří Vám, a Vaším dětem. Nenechte, si ho prosím, odcizit. Klub byl velice úspěšný, oblíbený, a hojně navštěvovaný dlouhých 44 let. Sály a restaurace byly vždy plné, od jeho založení, až do roku 2018. Mnoho z vás si určitě vzpomene, na oblíbené společenské akce plesy, tancovačky, koncerty, Vánoční a Velikonoční akce, Mikulášské dny, karnevaly, divadla, úžasně brigády, pravidelný sjezd Českých a Slovenských motorkařů, rodinných grilovaček a táboráků, dětských akcí, společenské srazy našich seniorů, a nezapomenutelnou kuchyni a zákusky, pana a paní Smítalových. Klub má překrásný velký taneční sál s pódium, velkou restauraci, bar, dětské hřiště, a přes 19 000m² přilehlých pozemků a zahrad. Tuto neděli 2/4/23 od 12:00 do 16:00 hodin, bude klub znova otevřený pro naši Českou a Slovenskou komunitu, k podání a vyzvednutí členský přihlášek. Roční poplatek je: \$15,- v hotovosti. Členství je bez závazků, avšak budete mít hlas ke zvolení a úspěšnému vedení a chodu klubu. Klub je finančně podporován Konzulátem České Republiky, a Úřadem pro Slováky žijících v zahraničí. Udělejte si prosím čas na výlet a prohlídku Československého klubu v Kemps Creek. Adresa je: Československý Klub CSCC, 320 Devonshire Road, Kemps Creek NSW 2178, M: 0434 143 148, T: 02 8119 6555. Nejbližší vlaková stanice je: Leppington, poté AUTOBUS či Didi Express AUD \$8-10, cca 7,5 km. Email klubu je: committeescsc@gmail.com

Pokud, by jste někdo potřeboval zajistit odvoz z vlakové stanice a zpět, ozvěte se prosím zde, do poznámek. Pokusíme se, zařídit dobrovolníky na převoz. Naše Česká a Slovenská komunita v Sydney a NSW není malá, a proto se většina z nás domníváme, že oba kluby: SOKOL na Severu a CSCC na Jihozápadu, mají v Sydney své místo. Vedení Sokola, plně podporuje úspěšný provoz, a budoucnost Československého klubu v Kemps Creek. Děkujeme, za přečtení celého příspěvku.

Petra Stránská

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.

Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
 P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au

Principál: **Kateřina Larbaestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
 (08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
 0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení:

Zuzana Vasitch Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School of
 Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
 info slovaklittleschool@gmail.com
 Marta Kapustová/0437699690 or Nora
 Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian

Association in Canberra and Region,
 Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
 NSW 2620

vydává dvoměsíčník věstník **Beseda.**

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Caroli; Jednatel Mrs. Stana

Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává " Na Slovíčko.

Ceskoslovenský klub v SA,

51 Coglin Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriecky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoměsíčník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný

súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph.:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101.

vydává štvrťročne **Slovenské zvesti.**

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel: +420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slovákova, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Heights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624, hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canberě

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Generální konzulát Slovenské Rep.

generální konzul SR, pán Martin Kabáč

Suite 15.02, Level 15, 179 Elizabeth Street

Sydney NSW 2000

Mimo úředních hodin v **naléhavých případech**

funguje **stála služba ???**

Email: cg.sydney@mzv.sk

<http://www.mzv.sk/gksydney>

Honor. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$88 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848
 a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
 dejte tam vaše členské (na obálce
 před jménem) nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Jarmila Žáček - \$12.00

Credit Suisse

Dejme tomu, že oficiální verze neuvěřitelné bitvy je pro veřejnost asi takhle. Credit Suisse (CS) měla už celý minulý rok problémy, scházela jí likvidita, poté začalo spekulovat na její pád, akcionáři odmítli pomoci z regulačních důvodů, stát musel rychle zasáhnout než otevřou v pondělí asijské trhy a podařilo se najít řešení, největší švýcarská banka převezme CS za 3,25 miliardy USD a vše dobře dopadlo.. A teď pohádka. Připomeňme si, že CEO CS Lehmann ještě před pár dny říkal, že pomoc nebude nutná..

V posledních třech letech byla CS přistřižena při firemní špionáži a přiznala se k podvodu na investorech. Výsledkem byla pokuta ve výši více než 350 milionů liber. V roce 2021 se také zapletla do krachu věřitele Greensill Capital a amerického hedgeového fondu Archegos Capital. Aby potvrdila svou "čistotu" opustila v rámci přetahování mocností v roce 2022 svou neutralitu, podílela se na sankcích a zmrazila vlivným lidem jejich - kdo ví jak získané - peníze, které považovali ve Švýcarsku za bezpečně zaparkované.

Kromě toho, že je druhou největší švýcarskou bankou (byla 16. na světě), pečuje o majetek mnoha nejbohatších lidí na světě a nabízí globální služby investičního bankovníctví, není to banka pro běžné střadatele. Na konci roku 2022 měla více než 50 000 zaměstnanců, z toho ale pouze 17 000 ve Švýcarsku. Švýcarsko asi ztratilo svou pozici neutrálního místa, kde se celosvětově obchoduje s komoditami a obchod se přesunul do Dubaje. CS jako následek ztratila skoro 60 procent peněz svých klientů a začalo se spekulovat na její pád. Svým rozpětím jako investiční banka byla ale CS tzv. "too big to fail" a vlna by postihla .. asi celý západní systém.

Hlavní akcionáři odmítli pomoc a stát musel zakročit. Nejdříve otevřela Švýcarská národní banka kredit ve výši několika desítek miliard, ale bylo jasné, že bez peněz klientů banka nepřežije. Abychom pochopili o jakou bitvu a hašení požáru jde, je nutné vědět, že k nouzovému převzetí došlo po několikadenním horečném vyjednávání za účasti finančních regulátorů ve Švýcarsku, Spojených státech a Spojeném království. Švýcarská národní banka, vláda a regulátoři donutili

největší švýcarskou banku UBS k převzetí, do které se UBS vůbec nechťelo. Mám takový zvláštní pocit, že se odehrává finanční válka Západu s Blízkým východem.

Transakce má totiž pár háčků. Vyvolá úplné odepsání dluhopisů Credit Suisse typu Additional Tier 1 v hodnotě 16 miliard švýcarských franků (17,3 miliardy USD) (pro představu jsou to nejrizikovější dluhopisy zavedené po globální finanční krizi 2007 jako nástroj s pevným výnosem, který je konvertibilní do akcií, pokud nastane předem stanovená spouštěcí událost, ale plně odepsatelný, pokud se banka dostane do nesnázi - takový polštář banky aby nemusely zaskakovat státy). To by znamenalo dosud největší ztrátu pro evropský trh s těmito dluhopisy v hodnotě ca. 275 miliard dolarů a dá se očekávat, že to s celým trhem značně oťrese. Toto řešení je kontroverzní, protože porušuje standardní pořadí firemních financí. V učebnicovém scénáři odpisu jsou před dluhopisy AT1 první na ráně akcionáři. Generální ředitel UBS Ralph Hamers odpověděl, že šlo o rozhodnutí švýcarského úřadu pro dohled nad finančním trhem, nikoliv jeho banky. Spekuluje se, že Katar Investment Authority nebyla jen akcionářem,, nýbrž i vlastnila právě dluhopisy AT1.

Dohoda o převzetí proběhla tak rychle, že byla uzavřena bez pozhénnání akcionářů na obou stranách. Můžeme si tak představit jaká bitva se právě odehrává a můžeme spekulovat, jaké soudní a obchodní dohry možná bude mít. Při současné ceně Saudi National Bank, hlavní investor, přišel o 1,1 miliardy franků za necelých 15 týdnů od dokončení nákupu svého podílu (investice proběhla na konci 2022). Představme si jen, že naštete někoho jako Saudskou národní banku a Katar Investment Authority, kteří mají k dispozici 600 miliard..

"Vítáme dnešní oznámení švýcarských orgánů na podporu finanční stability," uvedli ve společném prohlášení americká ministryně financí Janet Yellen a předseda Federálního rezervního systému Jerome Powell. Uff, americká ministryně financí a šéf FEDu se vyjadřují k záchraně švýcarské banky s naposlady tak malou kapitalizací? Koho peníze spravovala? Christine Lagard, prezidentka Evropské centrální banky, uvedla, že bankovní sektor zůstává odolný, ale ECB je připravena pomoci bankám udržet si dostatek hotovosti k financování jejich operací, pokud to bude potřeba, orgasmisky pak dodala "vítám rychlé kroky a rozhodnutí švýcarských orgánů."

Švýcarská národní banka uvedla, že poskytne UBS a Credit Suisse půjčku ve výši 100 miliard švýcarských franků (108 miliard USD) na zvýšení likvidity, a není to málo Antone Pavloviči? Není divu, že je zase víc slyšet apoštola apokalypsy Nouruela Roubiniho, který v roce 2008 předpověděl pád banky Lehman Brothers, prý už zase varoval svět před další systémovou krizí :) Sankce co? Fungují!!!! Napínavý!

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a české mše svatě budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolícká pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni **Slovenská Svätá Omša** Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW**Sokol Sydney**

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevíren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

Czechoslovakian klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeecsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703** **Otevřeno:** Pat. a Sob.od 18 – 21.00. , Ned, od 12 do 18.00. Velký vyber Československých (lihovin) alkoholických napojů. Rezervace jídel 0434 143 148 nebo na Facebook: **Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc** 30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE**Československý klub v Adelaidě,**

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.cslubsa.com>

QUEENSLAND**Československý klub v Queenslandu,**

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: **0497 344 377** polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů. **Asociace Čechů v Austrálii** 28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com **Združení Slovákov v Queenslandě,** Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE**Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii**

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.) c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA**Sokol Melbourne**

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180 **Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dřívě. jako dřívě. Rezervace zapotřebí., Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)**

ACT**Beseda - Czechoslovak - Australian Association in**

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au. otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE**Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.**

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016 President: Jitka Smith 0406 026 840 Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969 Email: CzechSlovakWA@hotmail.com Web: www.CzechSlovakWA.org KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064. **Canberra rádio . 91.1 FM** **Vysílací hodiny:** každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 10.dubna Léta Páně 2023

Poznámka k pádu Silicon Valley bank

Média pilně spekulují o rizikovém financování nespolehlivých a nesolventních startupů ze Silicon Valley, mudrují o panikách a bleskových, internetových runech na ohrožené banky, ale jednu docela zajímavou okolnost pádu SVB obcházejí tiše a obloukem. Zvláštní osobnost vedoucí hodnocení rizik Silicon Valley Bank a její podíl na událostech. Tak se na to pojďme podívat my.

Funkci vedoucího hodnocení rizik v SVB zastávala žena, barevná LGBT aktivistka Jay Ersapah. A to je i v „cáklem“ prostředí Kalifornie pojem. Sama sebe označuje za „queer barevnou osobu z dělnického prostředí“. Je autorkou mnoha článků v médiích, zaměřených na podporu povědomí o LGBTQ a také přímých, propagačních akcí, jako je „Den lesbické viditelnosti“ a „Týden povědomí o trans osobách“. Činila se i v zastupitelstvu města, kde prosazovala a organizovala nejrůznější Pride. Za svou hyperaktivitu si vysloužila i zařazení do (svým způsobem) prestižního seznamu 100 LGBT future leaders za rok 2022.

Působila (a stále působí) i v představenstvu neziskovky Diverzity model roles. Organizace, která o sobě uvádí: „Vytváříme bezpečné prostory, kde mohou mladí lidé zkoumat odlišnosti a zvážit svou roli při vytváření světa, kde se všichni cítíme přijímání.“ Jak to v praxi probíhá? Třeba prostřednictvím dobrovolně-povinných (starší lidé vědí, o co jde) studentských workshopů, které „představují LGBT+ a vzory pro mládež, kteří otevřeně mluví o svých životních zkušenostech a budují empatii mladých lidí, aby mohli pochopit (často nezamýšlený) dopad svého jazyka a činů.“ Do češtiny by se to dalo asi nejlépe přeložit jako výchova k autocenzuře. Na ni pak navazuje ideologická nalejvárna pro pedagogy. Tedy, slovy neziskovky: „Abychom zajistili trvalou změnu, doplňujeme workshopy školením ředitelů škol, zaměstnanců a rodičů / pečovatelů.“

No a v bance? Tam Jay Ersapah nejrůznějšími aktivitami přímo překypovala. Bohužel však mnohem více, než v oblasti hodnocení finančních rizik, tak činila na poli podpory nejrůznějších úchylek, diverzity, coming outů, marginalizovaných menšin... a dalších progresivních témat. Jako v jedné z prvních bank v USA, zřídila neúnavná Jay Ersapah

v SVB tak zvaný „bezpečný prostor“. Místo, kde by se mohli citliví mileniálové a „sněhové vločky“ vyplakat ze svých splínů, případně klimatického žalu a kde by je nikdo neterorizoval „mikroagresí“, jako třeba nějakým necitlivým fórkem. Zorganizovala také akci nazvanou SVB EMEA Pride, jejíž součástí bylo informační video, natočené se zástupci LGBTQ+ komunit ve firmě a vstřícným, výkonným ředitelem představenstva banky, jistým Stonewallem. Dalším pokrokovým zářezem na aktivistické pažbě Jay Ersapah byla akce SVB India Pride, která měla za úkol zdůraznit přítomnost Asiatů, napříč firemní komunitou LGBTQ+.

Podobných „progresivních osobností“ bylo, bohužel, představenstvo banky plné. Jeden woke blázen, vedle druhého. Jakousi pomyslnou třešničku na dortě pak představoval finanční ředitel banky, Joseph Gentile. Tentýž Gentile, který finančně řediteloval Lehman Brothers v roce 2008, když zkrachovali. S takovouhle partou u vesla nemůže asi nikoho udivit, že SVB banka putovala velice rychle do kopru.

Kdyby šlo o událost výjimečnou, nestála by za zmínku. Blázní se holt spálili, tak už snad dají pokoj.... Jenže situace v bankovníctví je, bohužel, někde jinde, než si většina běžných lidí představuje. Uvedené nesmysly SVB banky nejsou nějakým extrémistickým výstřelkem, ale tím nejtvrdějším trendem. Mainstreamem bankovního sektoru, a to zdaleka ne jen v USA. Banky prostě najely na tak zvané ESG financování. O co jde? O politiku Udržitelného financování. To má převést pozornost bankéřů od mrzkého zisku k hodnotám ušlechtilějším a důležitějším. Třeba k menšinám, nebo k Planetě a její záchraně.

Hlavním rozhodovacím kritériem, při tzv. ESG financování, už tedy nesmí být bonita klienta, návratnost úvěru či zisk banky. Kdepak, teď se při rozvaze, zda nějaké firmě úvěr poskytnout, či nikoli, zohledňují tzv. ESG faktory – environmentální (E), sociální (S) a faktory udržitelného systému správy a řízení společnosti (G). Přesně v intencích všelikých Schwabů z WEF. Daly by se stručně parafrázovat slovy – tak vy stále odmítáte zelenou tranzici, holoto? My vám ji vnutíme! My to do vás natlučeme! Žádný špinavý projekt (těžba, hutě, transport uhlovodíků, tepelné elektrárny...) už nedostane, neuvidí a nevyžebra ani dolar úvěru. Nic. Zeleno bude a basta!

Vydavatel čtenářům .

Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech Tiskař mi před pár dny dal na vědomí, že zvyšuje cenu tisku Novin o 50 dolarů od 1.dubna, neb i jemu zvedli činži a musí i platit více za barvu a za papír a ty plechové desky, ze kterých se tiskne, říká jim „plates“. Což znamená, že roční cena tisku Novin se zvedne o 1300 dolarů (samosebou ne pro jednotlivé předplatitele, nebojte), což není zanedbatelná položka.

Napadají mne zatím tři možnosti,

- Najít 15 nových odběratelů,
- nebo zvednout předplatné o 10 dolarů ročně na \$98.
- Používat to, co je, no a až dojdou peníze, pak zavřít krám. Jako starobní penzista počítám tak rok dva.

Je nějaká naděje, že by nám pomohli české či Slovanské kluby najít nové předplatitele?

Polyglotka Eva Spekhorstová mluví osmačtyřiceti jazyky

Lucie Jandová

Narodila se Holanďanovi a Češce. Přirozeně si vedle češtiny osvojila i němčinu, kterou se doma mluvilo. Už ve čtrnácti se projevilo její okouzlení cizími jazyky a dnes, ve svých osmnácti, jich studentka matematiky a archeologie ovládá osmačtyřicet, včetně několika mrtvých, třeba etruštiny. „Jazyky vidím barevně a se strukturou,“ tvrdí Eva Spekhorstová.

To, že byla Eva odmala zvyklá myslet a mluvit ve dvou jazycích paralelně, jí pomohlo při studiu dalších jazyků.

„Kromě těch, kde už jsem dosáhla úrovně C1-C2, což je čeština, angličtina, němčina, italština, francouzština, španělština, portugalská a holandská, se všechny ostatní učím souběžně. Nejnověji jsem přibrala akkadštinu, která se vyučuje v rámci archeologie, kterou studuji,“ říká dívka.

Do svých čtrnácti byla bilingvní, jako každé dítě ze smíšeného manželství. Její rodiče, profesionální muzikanti, se seznámili v německém Freiburgu, kde studovali hru na kytaru. Nějakou dobu společně koncertovali a po několika letech se rozhodli usadit na Moravě v Třebíči, kde se jim Eva narodila.

Dnes vzpomínají na to, jak dceru ani tak nezajímaly hračky jako knížky. Chodila s nimi i spát. Sama se naučila číst ve třech letech. K rodnému jazyku a němčině, kterou doma hovořili její rodiče, poměrně snadno přibrala i holandskou.

„Ten jazyk je němčině velmi podobný a já jsem si chodila ověřovat různá slovíčka k tatkově. Holandská je taková zjednodušená němčina,“ myslí si.

Zájem o staré africké kultury

V jedenácti začala navštěvovat víceleté gymnázium a ve čtrnácti se zamilovala do španělštiny. „Ten jazyk mě dočista okouzluje,“ tvrdí. Od té doby se pro ni studium jazyků stalo vášní. Svůj původní slib, že skončí u osmi jazyků, nedodržela. To jí bylo patnáct. Její matka měla obavy, aby se Eva nepřepnula a neměla v jazycích zmatek. Pak ale pochopila, že její dcera si vytvořila zvláštní systém, který jí pomáhá jazyk pochopit.

„Učení nového jazyka přirovnávám ráda k legu. I při něm se nejdřív musí postavit solidní základ a až pak můžeme do detailu stavět dál.“ Z učebnic nestuduje. Nejdřív poslouchá, je v kontaktu s novou kulturou, pak si analyzuje gramatiku, aby řeči rozuměla zevnitř.

„Nakonec do takto připravené struktury vkládám slovíčka. V souvislostech, v kontextu. Stavět jazyk jen ze slovíček, to moc nefunguje, za týden to zapomenou.“ Jazyky se jí nepletou, ani když jsou si podobné. „Spíš naopak, když něco nevím, snažím se to odvodit z podobné řeči. V jazycích přemýšlím paralelně.“

Proces pronikání do nové řeči ji stále fascinuje. Vzpomíná, že po španělštině se s tátou učila francouzštinu, pak si přibrala italštinu. Poté se zaměřila na portugalskou, norštinu, finštinu, řečtinu, polštinu, arabštinu, mongolštinu, zuluštinu nebo svahilštinu. Připadá vám to exotické?

Eva má jasno: „Hodně se zajímám o staré kultury Afriky a o jejich jazyky. Díky tomu jsem si osvojila i jazyk xhosa, který je charakteristický mlaskavými zvuky. V jiných jazycích je nenajdete. Narazila jsem na něj při prohledávání oblasti, která mě zajímá.“

Čeština je žlutá, řečtina azurová

Počtem řečí, které Eva ovládá, se řadí k hyperglotům. Jsou to ti, kteří mluví více než šesti jazyky. Na gymnáziu přeskočila jeden ročník a po maturitě odešla studovat matematiku a archeologii do Freiburgu, kde studovali i její rodiče. Svou jazykovou výbavu rozšiřuje i zde.

„Teď jsem se na univerzitě začala učit akkadštinu a v dalších semestrech mě čeká sumerština,“ říká.

Při učení jí pomáhá i to, že má takzvanou synestezii, což je sdružení dvou nebo více smyslových vjemů. Díky ní vidí jazyky jako barvu a strukturu. V Evině

světě je čeština žlutá, řečtina azurová, latina do oranžova. Jazyky studuje hodinu denně, ale když jí to popadne, klidně se do nich položí i na sedm hodin. Nevybírá si je podle užitečnosti, ale podle toho, jak se jí líbí jejich barva. Třeba jazyk Ge'ez neboli klasická etiopština si jí přitáhl kvůli své hnědočerné barvě.

„Moji hlavní motivací ke studiu jsou ale lidi. Jejich kultury, folklor, hudba, jídlo, historie – to všechno mě stále pohání dopředu. Je to nádherný pocit, umět se bavit s lidmi v jejich mateřském jazyce. Pokud do detailu chápou gramatiku a kulturní kontext jazyka, rozumím většině konverzace a také ji mohu aktivně vést.“

Nemůže ale prý říct, který jazyk je jejím nejoblíbenějším, vždy propadne kouzlu toho, který se právě učí. Jsou ale věci, které ji nepřestávají zajímat. Třeba korejská gramatika, úplně odlišná od toho, jak jí má vystavěnou čeština, jí připadá šťavnatá a moc ji baví. „Pro Čechy jsou asi nejlépeš indoevropské jazyky – kvůli příbuzné gramatice a v některých případech i v podobné slovní zásobě. Například slovní základ mater – matka – Mutter – madre se opakuje v několika jazycích.“

A co je pro ni v lingvistice nejtěžší? „Jazyky se zcela odlišnou strukturou, jako je právě třeba korejština nebo japonština. Jejich odlišné písmo pro mě není problém. Mám naštěstí dobrou fotografickou paměť, takže si znaky různých abeced za chvíli zapamatuji. Není proto pro mě problém v daném jazyce i psát.“

Nově osvojené znalosti si Eva musí procvičovat, pokud jazyk nepoužívá, spadne jí do pasivní části mozku. K osvěžení jazyků používá různé pomůcky. Její mobil je nastaven na různé jazyky. Wikipedii čte v němčině. Na internetu vyhledává někoho, kdo jazyk ovládá, a mohla by si s ním popovídat. „U některých afrických nářečí je to ale trochu problém,“ žertuje.

Etruština na náhrobních deskách

Hodně sleduje filmy a videa v daném jazyce a taky poslouchá písničky. Piluje si u nich výslovnost. „Třeba zrovna u čínštiny je velmi důležitý akcent, protože stačí vyslovit slovo s jinou intonací a hned získá jiný význam. Například slova čtyři a smrt jsou takto lehce zaměnitelná. Proto je v čínštině čtyřka považovaná za zlé číslo.“ Eva se učí čínskou mandarínštinu, což je na rozdíl od kantonštiny standardní čínština neboli čínský úřední jazyk.

Se stejnou vervou, jako se pustila do živých jazyků, se studentka pustila i do těch mrtvých. Všichni si z této skupiny vybavíme latinu, ale je jich mnohem víc. Chcete příklad? Etruština, starořečtina, lýdština, protokorejština, mínojština, lemnoština, frygijština, faliština, což je jeden ze tří nejlépe doložených územních dialektů latiny, nebo elamština, což byl úřední jazyk Elamské říše a od 6. století i říše Achaimenovské.

Společně se starou perštinou a babylonštinou ji lze nalézt na několika achaimenovských kamenných reliéfech v Bisotúnu, Gandž Náme a Persepoli. Mrtvé jazyky nejsou často zcela rozluštěny a nikdo neví, jak zněly. Třeba v takové sardštině existuje jen jedna deska popsaná několika málo znaky fénického písma. Etruštinu zase najdete nejčastěji na hrobech. „A jsou to zajímavé nápisy, pokud chcete vědět, kdo byl či syn, manžel nebo otec. Jedna hrobka nese nápis ‚nesahej na mě!‘. No a archeologové ji vzali a teď je v archivu. To je docela vtípné,“ říká Eva.

Proto jazyky jí pomáhají sledovat vývoj jednotlivých jazyků a jazykových skupin.

„V případě mrtvých jazyků bych ale neřekla, že je ovládám – jedná se spíš o porozumění a analýzu. Toto ale samozřejmě neplatí u latiny nebo starořečtiny,“ upřesňuje.

Chce začít s vietnamštinou

Eviným snem je věnovat se starým nerozluštěným jazykům a neobvyklým dialektům, které jsou v ohrožení, protože jimi hovoří už jen velmi málo lidí. Pevně věří, že přispěje k rozluštění i dosud neznámých jazyků.

Chtěla by se vyprofilovat jako matematická lingvistka a věnovat se používání matematických principů v řeči. Jde podle ní vlastně o hodně podrobnou analýzu jazyka za pomoci matematiky a informatiky.

A jak s tím jde dohromady archeologie? Ta pomůže při chápání celé kultury a kontextu, který je pro Evu tak důležitý. I když pilně studuje a nejlépe se cítí, má-li denní program pěkně nalajnovaný v diáři, stíhá i jiné věci.

„Baví mě malovat, chodím na zpěv a na kytaru, ráda lyžuji a začala jsem s jógou. Říkat, že umím padesát jazyků, je taková mediální zkratka. Jazyky se učíte celý život. Pravděpodobně se budu těmto plus minus padesáti jazykům věnovat nadále. Mám v této oblasti další cíl. Určitě bych chtěla začít ještě s vietnamštinou.“

Které jazyky Eva ovládá?

Živé jazyky: slovenština, němčina, angličtina, italština, španělština, francouzština, portugalská, holandská, norština, finština, řečtina, turečtina, polština, maltština, arabština, svahilština, xhoština, zuluština, korejština, japonština, čínština, indonéština, ainština, mongolština, hindština, tamilština, perština, hebrejština

Mrtvé jazyky: etruština, starořečtina, latina, lýdština, proto indoiránština, proto italština, proto korejština, mínojština (Linear A), mykénština (Linear B), oština, lemnoština, frygijština, ge'ez, eteokrétština, eteokypriotština, stará réština, faliština, kamunština, staroamejština/chaldejská aramejština, tiffinagh – Amazigh

<https://www.novinky.cz/clanek/zena-styl-polyglotka-eva-spekhorstova-mluvi-osmactyriceti-jazyky-40420926>

Vydavatel: Můj staříčkový korektor Novin je jistým způsobem také takový polo-glot, protože mluví plynule jako jediný na světě mimo češtiny a angličtiny i třemi jazyky, goroko, huhel a pogulele, kterými nikdo jiný na světě nemluví..

Proruský Chchimír

by Vidlák, 1.dubna 2023

Je to několik let zpátky, ve šťastnějších časech, to jsem tak jednou přinesl domů čínské lampiony štěstí, které jsem sehnal ve výprodeji za úplný pakatel. Večer jsem svolal všechny svoje děti, ten den u nás bylo i několik jejich kamarádů, rozdal jsem jim ty lampiony, zapálil a vysvětlil jsem jim, že Číňané je vypouštějí s nějakým přáním, které lampiony vynesou k nebi. Byla to taková hezká chvíle, když si děti přály nové lego, novou panenku, nové kolo, brusle... a jako poslední pouštěla svůj lampion jedna holčička ze sousedství a ta si přála, aby se její tatínek s maminkou zase k sobě vrátili.

Tenkrát jsem div nezamáchl slzu. Moje děti měly banální přání věcíček, které viděly u kamarádů a také je chtěly. Ale této holčičce doopravdy něco chybělo. Ona doopravdy o něco přišla, byť jsem věděl, že její rodiče jsou rozumní a svůj rozvod zvládli bez dramatických scén. Ale i přes veškerou snahu, přes veškerou snahu dítě ušetřit trápení, stejně si ta holčička nejlépe přála právě tohle.

Právě tato scéna mi proletěla hlavou, když jsem si řekl, že nějak musíme prokydat, co to vlastně je, být proruský a z čeho nás libtardi vlastně obviňují. Musíme si trochu zozobrat, kde se to chcimírství bere. A zjistil jsem, že jsme všichni v situaci šíleného rozvodu našich rodičů.

Takhle to je, ne? Naše státnost byla porozena v USA na sklonku První světové války. Tam to Masaryk zaonačil, že jsme byli touto nastupující velmocí zmíněni v jejich dohodách se kterými prezident Wilson mířil na jednání do Evropy. S trochou nadsázky je Amerika tak trochu naše matka.

Sovětský svaz nás zase osvobodil od nacismu. Provedl to velmi důrazným a řinčivým způsobem. Zaplatil za to životy sto padesáti tisíc svých vojáků, pak bouchl pěstí do stolu a zavedl tady svoje pořádky. Z jedné strany USA, z druhé strany Sovětský svaz... v Jaltě to byl takový sňatek z rozumu a je to už sedmdesát let, co

jsou evropské státy tak trochu jejich děti. Oni byli ti nejsilnější, oni tady vnucovali svojí velmocenskou vůli. USA více mateřsky pomocí soft power a Sovětský svaz se s tím příliš nemazal.

Ne, nebylo to vůbec ideální soužití. Hromovalo se, vyhrožovalo se, naopak se zase i sblížovalo, ale už za studené války se stavěly produktovody z východu na západ. Už za studené války se také čile obchodovalo, vyměňovalo. Zbrojilo se, dělaly se špionážní lety, diverzní akce, vedly se války v zastoupení, ale také se dělaly smlouvy o jaderném odzbrojení, dohody o nepoužívání raket středního doletu, atd, atd.

Pak se ukázalo, že máma má dobrou práci a spoustu peněz a táta začal chlastat.

A tak USA ovládly prostor, ze Sovětského svazu zbylo Rusko, které mělo co dělat samo se sebou, v evropském domě začala rozkazovat máma a přestala se ohlížet na fotra, protože neměla důvod. Fotr byl rád, že je rád.

Jenže... po pár letech se táta vzpamatoval. Omezil pití, začal zase pracovat a i když ještě pořád nedosahuje svých bývalých schopností a možností, začal zase všem kecat do života. Máma si mezitím zvykla, že ona je tu pánem, tož se začali řádně štengrovat, začali se rozcházet, rozvádět, začali si dělat naschvály, stupňovalo se to, až se to vystupňovalo do současné války na Ukrajině.

A najednou jsme my všichni přesně v situaci té holčičky, která především chtěla mít svojí rodinu, na kterou byla zvyklá, která možná nebyla ideální, ale ona v ní uměla žít. Najednou po nás máma chce, abychom plivali na tátu. Ne, on nebyl ideální. Ale plyn a ropu dodával levně a přesně jak hodinky. Dodával ji tak dobře, že stálo za to stavět jeden plynovod a ropovod za druhým. Dodával ocel, uhlí, vzácné kovy, dřevo, uran... Měl buranskou náuru, nebylo jednoduché s ním vyjít, ale nakonec to šlo. Nakonec to bylo oboustranně výhodné.

Stojíme tu mezi soubojem dvou velmocí, který bychom sami neustáli ani pět minut. Díváme se, jak si velcí hráči navzájem dávají do držky tak, že se celá Evropa třese. Stejně jako když doma v kuchyni lítají talíře a trhají se záclony, protože rodiče jsou vztekli a stupňují agresivitu, stejně tak koukáme, jak už vzala za své naše životní úroveň, postupně se nám vypařují úspory, propadáme se do recese a přicházíme o jistoty, které jsme považovali za samozřejmé.

Máma po nás chce, abychom byli na její straně. To jsou přece ti zlí Rusové, copak to nechápete, copak to nevidíte? Rus v této chvíli spíš mlčí, ale také si všímá, jestli je někdo na jeho straně. Vždyť ta hysterka mě už dvacet let chce zničit! Já vám dával ropu a plyn skoro zadarmo a vy jste jí šli ještě na ruku... haranti!

Když dojde na dramatický rozvod, tak právníci i rozvodové soudy především pracují na tom, aby oběma znepřáteleným stranám vysvětlili, že rozvodovým rozsudkem ten druhý nezmizí ze světa. Pořád tu bude. A pořád tu budou ty děti a další věci, které stále zůstanou společné. Když prostě žili v jedné domácnosti, tak se sice mohou rozejít, ale nikdy už to nebude jako dřív. Určité třetí plochy tu pořád zůstanou. A jako nikam nezmizí ty skutečné i domnělé křivdy, které si udělali, tak také nezmizí nezbytnost se domluvit. Děti taky nikam nezmizí.

Jsem jako ta holčička u nás na dvoře, která si přeje, aby se táta s mámou domluvili. Tu fakt nezajímaly žádné hodnoty v jejich jménu se ti dva rozešli. Fakt jí nezajímalo, co si ti dva řekli, že už nemohli žít spolu. Neměla pochopení pro jejich tužby a cíle. Jen věděla, že její svět je ohrožený. Věděla, že nevratně přichází o něco, co potřebovala tak moc, že jí nezajímalo ani lego ani mobil. Věděla, že její rodiče spolu nevycházejí moc dobře. Věděla, že se hádají, že si nerozumějí. Ale stejně pro ni nebylo nic důležitějšího, než aby se přestali hádat a nebořili jí její svět. Ona nechtěla s mámou nadávat na tátu. Ona chtěla aby její svět dával smysl. Ona nechtěla aby táta maminku zadupal do země.

Rusko tady zůstane i po této válce. Nikam nezmizí. Protože pokud by mělo zmizet, tak vezme sebou celý

svět. Jaderných hlavic na to má dost. Ani USA po této válce nikam nezmizí. Nikam nezmizí ani celá Evropa a všechny její státy. Geografie bude pořád stejná. Řeky potečou stejným směrem, přístavy budou stát na těch stejných místech a překážky budou také tam, kde byly doteď.

Já chci mír, protože je úplně jedno, jaké jsou důvody k rozvodu. Nás, děti velmocí, to vždycky poškodí nejvíc. Velmocí se oťrepou... To my přicházíme o naše životy. My nejvíc přicházíme o naše jistoty, protože at' chceme nebo ne, jsme na velmocích závislí. Byla to kombinace amerických peněz a ruských surovin, která posledních třicet let určovala, jaké budeme mít výplaty a co si za to budeme moci koupit. Byla to přítulnost k tátovi i mámě, která nám určila výši kapesného, na které nikdy nebyla žádná záruka.

V této válce není žádná spravedlnost. Nezačala loni. Nezačala ani v roce 2014. Táhne se s námi už desítky let. Určující se stala někde na Jaltě či v Postupimi, ale ani to není začátek. Velmocí už jsou prostě takové. V hysterických rozvodových válkách mají obě strany přání, aby se ta druhá propadla do horoucích pekel. Ale ono se to nestane. Často obě strany jednájí podle hesla, že už přece nemůže být hůř, ale zpravidla se ukáže, že může být mnohem hůř. Na konci každé takové války jsou citově zmrzačené děti.

Viděl jsem rozvody, kdy se z dobře situovaného páru stali dva chudáci v exekucích, protože všechno to, co za svůj život nashromáždili, to pak použili ve vzájemné válce, kterou nedokázal ukončit ani právník, ani soudce, ani psycholog. Teď mám naprosto stejný pocit i z války na Ukrajině. Důvody jsou stejně malicherné. Vůbec nezáleží, kdo je víc v právu. Oba mají dost sil, aby při vzájemném měření zničili široké okolí vzali sebou i ty, kteří si to nevybrali a nemohou s tím nic dělat.

Koneckonců, co nám říkají o této válce naši představitelé? Slibují nám budoucí prosperitu? Slibují nám, že až porazíme Rusko, tak všichni zbohatneme? Slibují nám větší domy, lepší životy, kratší pracovní dobu, dřívější odchod do důchodu? Ne, nic takového nikdo neřekl. Prostě se jen máme přidat k hysterické mámě, které dal otec do držky, protože se neuchlastal, ale naopak začal znovu zvedat hlavu. A když se nepřidáme k mámě, tak jsme automaticky na straně táty. Jo, přesně takhle to chodí, když už není žádná soudnost, jen touha po pomstě.

To je také jediné, co vidím, když sleduju Fialu nebo Černochovou. Touhu po pomstě za každou cenu. Mráz mi běhá po zádech, že už nejsem milované dítě, ale jen laciný frontový materiál, protože pro vítězství není žádná oběť dost velká. Jsem jen položka ve hře. Dobrá k tomu, aby soud dal zapravdu mámě... nebo tátovi.

Já chci mír, protože bych byl rád, aby mi alespoň kousek pokojíčku zůstal pohromadě. Já chci mír, protože nejsem velmoc a ty talíře a židle co po sobě házejí, ty zasahují především nás děti. Podívejte se na Ukrajinu. Tu už nikdo nedá dohromady a je úplně jedno, kdo vyhraje.

Ta malá holčička u mě tohle chápala naprosto instinktivně. Přesně věděla, komu válka mezi tátou a mámou nejvíc škodí. A vůbec ji nezajímalo, kdo z rodičů je víc v právu. Věděla, co si má přát. Ale také věděla, že s tím nic nenadělá.

Já to mám stejně. Chci mír, protože přesně vím, koho válka na Ukrajině nejvíc poškozuje a kdo na ni doplatí, bez ohledu na to, jestli nakonec zvítězí USA nebo Rusko. A úplně stejně vím, že s tím nic nenaděláme. Jsem chcemír, protože válka rodičů vždycky zničí především děti. Je úplně jedno, na jakou stranu se děti postaví.

Fackovací panák Německo

Benjamin Kuras

„Německo je na dobré cestě stát se středoevropským Libanonem,“ říká právník a europoslanec Gunnar Beck. Vzpomíná na dobu – ještě před půl stoletím – kdy Libanon, tehdy převážně křesťanský, byl kolosálně prosperujícím „Švýcarskem

Blízkého Východu“, než se jeho demografické složení přechýlilo k většině muslimské, jichž část přišla s imigrací. Podobnou budoucnost předvídá Německu. Jenže něco takového žádný slušný Němec nemůže, nechce, nebo nesmí brát vážně, zvláště, když autorem takové předpovědi je člen „extrémistické“ Alternativy pro Německo (AfD).

Takže to slušní Němci neberou na vědomí. Místo toho vystěhovávají z obecních bytů důchodce, aby tam dali nové imigranty, a vyřizují azyl dvěma stům tisícům mimoevropských imigrantů jen za loňský rok. Oprávněnou deportaci žadatelů neoprávněných – jako třeba Pákistánců, kteří neprechází před žádnou válkou ani perzekucí, a prošli na cestě do Německa jinými bezpečnými zeměmi – blokují křesťanské církve poskytováním „církevního azylu“. Německé protestantské církve financují lodě neziskových organizací přivážející imigranty do Evropy a působící velké problémy třeba Itálii. Německé katolické i protestantské církve vyzývají k zvýšení počtu imigrantů a snadnějšímu získávání občanství. S přesvědčením, že bez imigrantů se hospodářství sesype.

Jenže ono se asi sesype i s nimi, nebo možná dokonce díky jim. „Velká výměna“ populace, na niž už řadu let upozorňují konzervativní publicisté ve Francii, v Německu, nabrala tempo, které dramaticky mění demografické složení školáků. V Hamburku mají imigrantské děti ve školách většinu. Celostátně je to v základních školách 38 procent. U mnohých se zjišťuje nedostatečná gramotnost, polovina se nekvalifikuje na žádné povolání. Výsledkem je i pokles kvality vzdělání u rodilých dětí německých. Téměř 19 procent školáků nesplňuje minimální požadavky gramotnosti v němčině, 22 procent nezvládá základy matematiky.

V Düsseldorfu dostávají ulice cedulky v arabštině, k velké radosti předsedy Ústřední muslimské rady pana Aimana Mazyeka, který město chválí za „projev diverzity a respektu k imigrantským Němcům.“ Místní strana Zelených mu přitakává, že „bilingvní jména ulic jsou symbolickým vyjádřením společenské inkluze a identifikace s diverzitou okrsku, jehož obyvatelé zasluhují respekt, obdiv a zastoupení“.

Takže se asi nemýlí německý publicista, alias iránský imigrant Behzad Khani, že „imigranti zdědí Německo“, neboť „rodilí Němci vymírají“, jak psal v novoročním čísle Berliner Zeitung. Ale místo, aby je za tu štědrú pohostinnost a obětavost pochválil, podal jim to bez servítka:

„Když začnete dvě světové války a obě prohrajete, třebaže jste bojovali do posledního náboje za nejodpornější ideu v dějinách. Když budujete společnost na plundrování a okrádání, a nevnímáte, kolik vám zmizelo sousedů. Když se pak pyšníte, jak se vám podařilo vyrovnat se s nedávnou minulostí a začnete oslavovat svou unikátní kulturu paměti a odpovědnosti. Když po prohrané válce potřebujete obyčejné dělníky, aby vám z hromad sutin opět postavili Berlín, Drážďany nebo Kolín. Může se vám stát, že vám tyto obyčejní lidé nebudou zcela důvěřovat a s vaší společností se nedokážou zcela ztotožnit.“

To jen tak úvodem delšího článku, plného stížností na německý „odporně bigotní pudový rasismus“, německou krutost, německou povýšenost. S tímto proroctvím: „Berme společně na vědomí, že my – imigranti, cizinci – říkejte nám, jak chcete – nikam brzy odcházet nebudeme. Vy, draží bio-Němci, už demograficky odcházíte. Vymíráte tak rychle, že budete potřebovat miliony imigrantů. My imigranti vaši zem pravděpodobně zdědíme, a čas nehraje pro vás.“

Mají to Němci těžké. At' se dnes snaží, jak se snaží, z nejlepších pohnutek a s vrozenou přehnanou pílí, vždycky si to u někoho nějak pohnou a stanou se mu fackovacím panákem. Možná se té smůly či prokletí zbavit nedokážou – a možná ani nemohou. Možná má Bible pravdu, že „hříchy tvých otců na tobě ulpí na deset generací.“ Možná by se to pořád se špetkou škodolibosti dalo i brát jako boží a historická spravedlnost. Nebýt toho, že s tou jejich tíhou uprostřed kontinentu to s nimi odskáče celá Evropa.

OTÁZKA: Jak je to s palestinskou národností?

Autor se podepsal jen jako LUH

Pravdou je, že než se Židé ve Svaté zemi začali v roce 1948 nazývat Izraelci, vztahoval se pojem „Palestinci“ téměř výhradně na ně.

Dnešní lidi, kteří se říkají „Palestinci“, spojuje pouze odpor k židovskému vlasteneckému hnutí (sionismu) a snaha o jeho potlačení, nikoliv touha po vlastním státě. „Palestinské“ vlastenecké cítění vzniká pouze tehdy, když se vlády ujme neislámská entita – např. osvobození židovských historických a svatých míst v Judeji a Samaří izraelskou armádou po šestidenní válce roku 1967.

„Palestinská identita“ do té doby neexistovala, dokud ji nevytvořila protichůdná síla - především antisionismus. Odpor proti nemuslimskému nacionalismu na území, které místní Arabové a celý arabský svět považují za své území, byl jediným výrazem „palestinské lidovosti“.

Velký muftí Hajj Amin al-Husseini, charismatický arabský náboženský vůdce a radikální antisionista, byl hybnou silou odporu proti židovskému přistěhovalectví ve 20. a 30. letech minulého století. Muftí odmítal jakýkoliv kompromis s Židy a podněcoval k divokým protizidovským násilnostem ve stejné době, kdy se Libanon, Sýrie, Transjordánsko a Irák po rozpadu Osmanské říše staly mandátními zeměmi pod správou Britů a Francouzů.

Pouze malá vzdělaná vrstva palestinských Arabů byla politicky uvědomělejší než zbytek arabské společnosti a měla náznaky samostatné národní identity. Nicméně po celá desetiletí byl pro většinu místních Arabů primárním referenčním rámcem klan nebo kmen, náboženství, sekta a vesnice, ze které pocházeli. Pokud se Arabové v Palestině politicky definovali, pak jako „jižní Syřané“.

Státy, které Britové a Francouzi vytvořili v letech 1918-1922, byly založeny převážně na polednicích na mapě, jak je patrné z hranic, které dnes vymezují arabské země. Protože tyto státy postrádají jakoukoliv etnickou logiku nebo smysl pro společenství, stal se jejich odpor k národním aspiracím Židů palivem, které rozněcuje arabský nacionalismus jako „lepídlo“ národní identity.

V rámci mandátu místní Arabové také odmítli zřízení „Arabské agentury“, která by rozvíjela arabský sektor, paralelně s Židovskou agenturou, která řídila rozvoj židovského sektoru.

Proč nebyla v Palestině zřízena arabská zastupitelská vláda ani v roce 1948, ani během následujících 19 let arabské vlády? Protože ostatní Arabové využívali palestinskou kauzu jen jako prostředek k uchvácení židovského území. Arabská invaze do Palestiny nebyla prostředkem k dosažení nezávislé Palestiny, ale její jedinou hnací silou byla snaha Arabů o zničení Izraele. Stoupenci samostatné palestinské identity byli v Judeji a Samaří (na Západním břehu Jordánu) a v Gaze během devatenácti let jordánské a egyptské nadvlády zanedbatelnou menšinou - dokud Stát Izrael v roce 1967 nepřevzal od Jordánců a Egyptanů kontrolu. Najednou se objevila samostatná „palestinská národnost“, která si zasloužila státnost - a dalších 21 arabských států se k ní přidalo.

Palestiniasmus sám o sobě postrádá jakoukoli vlastní podstatu. Arabská společnost v Judeji a Samaří a v pásmu Gazy trpí hlubokým sociálním rozštěpením, které je způsobeno řadou rivalit založených na rozdílných geografických, historických, sociologických a rodinných vazbách. To, co dnešní tzv. Palestince spojuje, je nesmiřitelná nenávist k Izraeli a k židovskému národu.

Arabové žijící v Zemi izraelské si v 60. letech 20. století si vymysleli zvláštní národní entitu nazvanou „Palestinci“, a to právě kvůli politickému prospěchu. Od té doby až do současnosti označují Izraelce za „vetřelce“ a tvrdí, že geografická oblast zvaná „Palestina“ patří výhradně jim.

Avšak termín „Palestina“ není ani arabského původu. Je to slovo, které vytvořili Římané kolem roku 135 n. l. podle mořského egejského národa, který se ve starověku usadil na pobřeží Kanaánu - Filištínů. Římané takto přejmenovali Judeu na znamení toho, že židovská svrchovanost byla po dvou židovských povstáních proti Římu zlikvidována.

Postupem času se latinský název Filistie dále zkomolil na Palistina nebo Palestina. Během následujících 2 000 let nebyla Palestina nikdy nezávislým státem, který by patřil nějakému národu, ani se během 1 300 let muslimské hegemonie v Palestině pod arabskou a osmanskou nadvládou neobjevil palestinský národ, který by se odlišoval od ostatních Arabů.

Palestina byla a je pouze geografický název. Není proto divu, že se v moderní době termín „Palestina“ nebo „palestinský“ používal jako přídavné jméno pro všechny obyvatele oblasti mezi Středozemním mořem a řekou Jordán - jak pro palestinské Židy, tak pro palestinské Arabky. Ve skutečnosti se až do 60. let 20. století většina Arabů v Palestině raději považovala pouze za součást velkého arabského národa nebo za občany „jižní Sýrie“. V nesčetných oficiálních dokumentech z dob britského mandátu se hovoří o „Židech“ a „Arabech“ v Palestině - nikoli o „Židech“ a „Palestincích“.

Je ironií osudu, že předtím, než se místní Židé začali v roce 1948 nazývat Izraelci (název „Stát Izrael“ byl zvolen pro nově vzniklý židovský stát), se výraz „Palestina“ vztahoval téměř výhradně na Židy a instituce založené novými židovskými přistěhovalci v první polovině 20. století, tedy ještě před získáním nezávislosti. Mezi příklady patří např.:

- List Jerusalem Post, založený v roce 1932, se až do roku 1948 jmenoval Palestine Post.

- Banka Leumi L'Israel se jmenovala „Anglo-palestinská banka, židovská společnost“.

- Židovská agentura - odnož sionistického hnutí, která se od roku 1929 zabývala židovským osídlováním - se nazývala Židovská agentura pro Palestinu.

- Domácí orgán amerického sionismu se ve 30. letech 20. století jmenoval New Palestine.

- Dnešní Izraelský filharmonický orchestr, založený v roce 1936 německými židovskými uprchlíky, kteří emigrovali z nacistického Německa, se jmenoval „Palestinský symfonický orchestr“, složený z přibližně 70 palestinských Židů“.

- Organizace United Jewish Appeal (UJA) vznikla v roce 1939 sloučením organizace United Palestine Appeal a fundraisingové složky Joint Distribution Committee.

Povzbuzení úspěchem v historickém revisionismu a vymýváním mozků mezinárodní levice „velkou lží“ o palestinském národě začali palestinstí Arabové v poslední době tvrdit, že jsou potomky Filištínů a dokonce Kanaánců z doby kamenné. Na základě tohoto mýtu mohou tvrdit, že se stali dvakrát „obětí“ Židů: při dobytí Kanaánu Izraelity a v moderní době Izraelci - což je naprostý výmysl. Archeologové vysvětlují, že Pelištejci byli středomořským národem, který se usadil na pobřeží Kanaánu v roce 1100 př. n. l. Nemají žádnou spojitost s arabským národem, pouštním lidem, který se vynořil z Arabského poloostrova.

Jako by tento mýtus nestačil, Arafat tvrdil, že „palestinstí Arabové jsou potomky Jebusitů“, kteří byli vysídleni, když král David dobyl Jeruzalém. Arafat také řekl, že židovský praotec Abraham byl „Iráčan“. Jednou na Štědrý den Arafat prohlásil, že „Ježíš byl Palestinec“, což je absurdní tvrzení, které je ozvěnou slov Hanan Ashrawi, keřšťanské Arabky, která v rozhovoru během madridské konference v roce 1991 prohlásila: „Ježíš Kristus se narodil v mé zemi“ a tvrdila, že je „potomkem prvních křesťanů“ - učedníků, kteří šířili evangelium v okolí Betléma asi 600 let před arabským dobytím. Pokud by její tvrzení bylo pravdivé, rovnalo by se to přiznání, že je Židovka.

Rozporů je mnoho, palestinstí představitelé tvrdí, že jsou potomky Kanaánců, Filištínů, Jebusejců a prvních křesťanů. Rovněž kooptují Ježíše a ignorují jeho židovství a zároveň tvrdí, že Židé nikdy nebyli národem a nikdy nepostavili svaté chrámy v Jeruzalémě.

Umělost „palestinské identity“ se odráží v postojích a činech sousedních arabských národů, které palestinský stát nikdy nezaložily. Projevuje se také ve výrociích a loajalitě takzvaných „Palestinců“.

Pouze dvakrát v historii Jeruzaléma sloužil jako hlavní město státu. Poprvé to bylo jako hlavní město dvou židovských společenství v období Prvního a Druhého chrámu, jak je popsáno v Bibli a doloženo archeologickými nálezy a četnými starověkými dokumenty.

Podruhé v moderní době jako hlavní město Státu Izrael. Nikdy nesloužil jako hlavní město jakékoliv arabské entity, a to z prostého důvodu, že nikdy neexistoval palestinský arabský stát.

Rétorika arabských vůdců jménem „Palestinců“ vyznívá do prázdna, protože Arabové v sousedních zemích, kteří ovládají 99,9 % území Blízkého východu, nikdy neuznali palestinský útvar. Vždy považovali Palestinu a její obyvatele za součást velkého „arabského národa“, historicky a politicky za nedílnou součást Velké Sýrie - Surijské al-Kubra - označení, které zahrnovalo obě strany řeky Jordán. V 50. letech 20. století Jordánsko jednoduše anektovalo Judeu a Samaří od té doby přejmenovaná na „Západní břeh Jordánu“, protože jeho obyvatelstvo bylo považováno za bratry Jordánců.

Arabové nikdy nezaložili palestinský stát, když jim OSN v roce 1947 nabídla plán rozdělení, podle něhož měl vzniknout „arabský a židovský stát“ (nutno podotknout, že nikoli palestinský). Arabové neuznali ani nezaložili palestinský stát během dvou desetiletí před šestidenní válkou, kdy byl „Západní břeh Jordánu“ pod jordánskou kontrolou a pásmo Gazy pod egyptskou kontrolou. Tzv. „Palestinci“ během těchto let pod jordánskou a egyptskou vládou také nežádali autonomii ani nezávislosti.

Dávno před rozhodnutím o vytvoření nového arabského národa zvaného „Palestinci“ v roce 1967, kdy bylo slovo „Palestinec“ spojováno s židovskými snahami, vypovídal v roce 1937 před britským vyšetřovacím orgánem - Peelovou komisí - Auni Bey Abdul-Hadi, místní arabský vůdce: „Žádná taková země [jako Palestina] neexistuje, Palestina je termín, který si vymysleli sionisté! V Bibli žádná Palestina není. Naše země byla po staletí součástí Sýrie“.

Arabský historik Philip Hitti v roce 1946 vystoupil před anglo-americkým vyšetřovacím výborem, který rovněž působil jako vyšetřovací orgán:

„V [arabských] dějinách nic takového jako Palestina neexistuje, rozhodně ne.“ Podle investigativní novinářky Joan Peters, která strávila sedm let výzkumem počátků arabsko-židovského konfliktu o Palestinu (From Time Immemorial, 2001), byla jedinou identitou, o níž místní obyvatelé před válkou v roce 1967 nikdy neuvažovali, „arabská Palestina“.

Je nutné zdůraznit, že palestinský stát a palestinský národ již existuje, kromě jména: více než 70 % všech Jordánců jsou palestinstí Arabové. Britové získali mandát nad Palestinou v roce 1920 s cílem realizovat Balfourovu deklaraci z roku 1917, která požadovala „zřízení židovské domoviny v Palestině“ - geografické oblasti, která zahrnovala západní Palestinu (dnešní Izrael a Judeu a Samaří) a východní Palestinu (dnešní Jordánsko). V roce 1923 byla východní Palestina, která představovala 77 % mandátního území, vyňata, a předána Arabům, kteří se stavěli proti myšlence návratu Židů do jejich starobylé židovské vlasti. Těchto 76 procent se stalo samostatným mandátem a v roce 1946 se Východní Palestina stala Transjordánským hášimovským královstvím (později přejmenovaným na Jordánsko poté, co Jordánci obsadili Západní břeh Jordánu) - zemí, která je dnes ve všem kromě názvu palestinským státem vyčleněným z mandátní Palestiny. Plných 70 % všech Jordánců tvoří

palestinští Arabové a tzv. „Palestinci“ zastávají klíčové pozice v jordánské vládě a ekonomice.

Arabové se nespokojí s jediným palestinským politickým útvarem, kde tvoří nespornou většinu a kde mají k dispozici politický aparát a území pro sebeurčení - Jordánskem. Místo toho chtějí další stát, protože jednadvacet arabských států je málo a jeden židovský stát je příliš mnoho.

Ta paní se mi snad jenom zdá

Václav Vlk st. NevPes 2023

Na ČT 24 byla, myslím, nedávno večer, diskuse o výsledcích našeho předsednictví EU. Za účasti zástupců ANO, TOP 09, STAN a SPD. Samotná diskuse – hlavně z hlediska zástupců vládních stran, a to hlavně Mikuláše Beka – vypadala tak, že prý se s tím malérem jako jsou „smraděnky“ (emisní povolenky) rozšířené i na domácnosti, pomatenost s bezemisními stavbami, blouznění s přechodem celé společnosti na solary a fotovoltaiku atd. atd. nedá nic dělat. Neboť „kdo chce s vlky žít musí s nimi výtí“. Jak říkali naši předkové. Maximálně se můžeme snažit, když se nás snaží pokousat, šikovně se politickým zubům pokrokářů a výsledkům politiky New Green Deal, vyhýbat.

Ovšem korunu jako vždy tomu dala paní Pekarová Adamová, předsedkyně Parlamentu. Na námitky opozice, že nás evropská politika, a hlavně New Green Deal ozebračuje, na výtky SPD, že vyrábíme nejlacinější elektřinu v Evropě a prodáváme i našim občanům nejdraž v celé EU, reagovala hlasitým politickým propagačním blábolem, kterému by možná uvěřily děti v třetí třídě anebo sdružení osob s IQ do 50. Netroufám si posuzovat její vzdělání a inteligenci, to bych si opravdu nedovolil, ale buď si o celém národu myslí, že to jsou blbci, nebo v opačném případě ...

Úžasné byly její výroky, jak se změnou klimatu musíme bojovat, protože na nás doléhá tak jako nikdy. Jako příklad uvedla jako důsledek klimatické změny tornádo na Moravě. Aniž by se obtěžovala s tím, že v médiích proběhla informace o tom, že už v Kosmově kronice se píše, že roku 1119 se 30. července prohnalo tornádo od jižní strany na knížecí palác na Vyšehradě a vyvrátilo od základů starou a velmi pevnou zeď a střed paláce byl až k zemi vyvrácen a rychleji, než by člověk přelomil klas, náraz větru polámal vše, co mu stálo v cestě. Nechci se té dámy dotknout, ale slyšela někdy o Kosmově kronice? Četla něco jiného než propagandistické oteplovací brožurky?

Následně, pokud se dobře pamatuji, mluvila o povodních, které prý vznikají vlivem oteplování. Což je další dosti s prominutím zhovadilé tvrzení, kterou naši zelení fanatici vykládají. Z dějepisu je známo, že v roce 1118 v Praze v září povodeň strhla mnoho domů a voda vystoupila přes 10 loktů nad Juditin most. V roce 1272 březnu velká voda a ledové kry dokonce Juditin most rozbouraly. Takto šlo staletí dál a dál. V 19. století Čechy (bez Moravy) postihlo devět povodní a v roce 1872 v květnu povodeň zničila skoro celý Beroun a značnou část obydlí kolem Vltavy. Předpokládám, že paní Pekarová Adamová ví, že ve 12. a 13. a také v 19. století žádné oteplování neprobíhalo.

Dalším „esem“ v řeči paní Pekarové bylo tvrzení, že vlivem oteplováním naše krajina katastroficky vysychá. Nějak netuší anebo zakrývá to, že ve středověku se několikrát stalo, že Vltava a Labe prakticky vyschly. To si může paní Pekarová Adamová a každý kdo má oči a rozum v hlavě ověřit na značkách výšky hladiny řeky v Praze a v Ústí nad Labem. Ostatně kroniky z doby první světové války píší o tom, že v letech 1914 až 1918 bylo takové sucho, že sedláci rozebírali střechu a starými šindeli krmili dobytek, který stejně hynul hladu. Sucho v Německu ve válečných letech přispělo k tomu že tam v letech 1915 až 1919 zemřel hladu a na choroby z hladu také díky obrovskému suchu téměř milion lidí. Pokud umí paní Pekarová německy, může si to sama historických spisech přečíst. Také ono ničení lesů

suchem a kůrovcem, kterými „argumentovala“ je známo v první oblasti, kde začalo, tedy na Šumavě už v letech 1868 až 1878. To téměř vyhynuly všechny smrky na schwarzenberském panství. Kdybychom se s kůrovcem vypořádali jako Schwarzenbergové a netvrdili jako naši pokrokoví zelení, že kůrovec je lékař lesa, nemusel by kůrovec u nás zničit většinu lesů. S nějakým oteplováním planety to nemá prakticky nic společného.

Nejvíce mě na celé věci děsí, že tyto nesmysly vykládá do televize jedna z nejvyšších představitelk ČR. Kolem sedí zástupci dalších politických stran a televizní komentátor a všichni se tak bojí, že nikdo neřekne nahlas, že dotyčná dáma lže a neskutečně žvaní. Ona to sama asi neví. Neboť co kdyby něco namítali a někdo se to dozvěděl až v Bruselu. To by byl malér co?

Už je to zase jako za totáče ...

KATEŘINA LHOTSKÁ

Nejspíš na podobné tvrzení narazil každý z nás. Podle mne je přehnané, protože ke skutečné totalitě máme i přes dílčí analogie hodně daleko. Je ovšem znepokojivé, jak postupně slábnou argumenty, kterými mu lze oponovat.

Před časem jsem se po mnoha letech potkala s jednou svojí dávnou známou. Pochlubila se mi, že je babičkou a její vnučka že prý už chodí do školy. A vyprávěla mi, jak spolu s jejími rodiči před časem nevěřičně zírali na to, když je přesvědčovala, že „miminka nenosí v bříšku pouze maminky, ale že je tam mohou mít i pánové“. Prý jim to říkali ve škole. Načež jsme obě smutně konstatovaly, že se vrací doba, kdy budou muset rodiče uvádět dětem na pravou míru to, co se tam dozví. Prostě se zase bude mluvit jinak doma a jinak ve škole. Stejně jako když jsme byly malé. Tedy jako za totáče...

I na nás totiž mířila ideologická masáž, a i nám se tenkrát snažili vymýt mozek. Děti a mladí lidé zkrátka patří mezi ty nejsnáze manipulovatelné. Stačí jen zneužít jejich nedostatečného rozhledu a přirozené touhy „měnit svět“ a dokázat je patřičně nasměrovat. V předválečném Německu takhle zfanatizovali kluky a o pár let později se z nich stala vraždící monstra. V 50. letech u nás oblékli mladé lidi do modrých košil a poslali je vyháňet sedláky z jejich hospodářství, aby se z některých těchto povedených svazáků později staly komunistické kreatury. Dnes se je snaží zfanatizovat ve jménu „záchrany planety“. Co z nich asi jednou bude? Doufejme, že ne „zelení tyrani“...

Také už se, stejně jako za totáče, vyhazuje za názory z práce. K nám to našťestí ještě nedorazilo (alespoň tedy ne v takové míře), ale na „západě“ si už musí člověk dávat na ústa secsakra pozor (zde, zde, zde nebo zde). Ostatně celá ta slavná „cancel culture“ není založena na ničem jiném než na snaze umlčovat „nesprávné“ názory ostrakizací jejich nositelů a v důsledku nevede k ničemu jinému než k potlačování svobody slova. Jako za totáče...

Ten připomínají i argumenty současné vrchnosti, proč je třeba ve jménu „boje proti dezinformacím a nenávisti“ kontrolovat a případně i odstraňovat „závadné“ výroky. Jako by se při jejich formulaci inspirovala komunistickými aparátčíky, když zdůvodňovali, proč je svoboda slova, požadovaná v rámci petice „Několik vět“, nepřijatelná. Své soudruhy instruovali takto (zde):

„... Pod požadavkem svobodné výměny názorů a legalizace sdělovacích prostředků tzv. nezávislých struktur se skrývá snaha uvolnit prostor pro otevřené útoky proti socialismu ... Tzv. nezávislé skupiny se chtějí zmocnit pozic ve sdělovacích prostředcích, aby mohli manipulovat veřejným míněním ...“

Ale to není všechno, co je „jako za totáče“. Tenkrát tu vládla komunistická ideologie založená na „vědeckém“ poznání společenských, ekonomických a filozofických zákonitostí zformulovaná do teorie marxismu-leninismu, o které se nesmělo pochybovat. Dnes tu máme „klimatickou“ ideologii, která je prý

také založena na „vědeckých“ poznáních a o které se také nesmí pochybovat. Její propagátoři dokonce chtějí prohlásit za dezinformaci cokoli, co je s ní v rozporu. Pomoci jim v tom chce EU, která ve své zprávě pojednávající o „vměšování se demokratických procesů“ (zde) mimo jiné píše: „... vítá úsilí konference COP26 o přijetí univerzální definice zavádějících informací a dezinformací v oblasti klimatu a o navržení opatření k řešení této otázky...“. A víte, co ještě mají komunistická a „klimatická“ ideologie společného? Obě táhnou ekonomiku ke dnu. Vedle těchto závažných podobností jsou však i takové, které jsou „jenom“ trapné a hloupé. Jako například vychloubání se tím, že na olympijských hrách získali nejvíce medailí sportovci EU (zde nebo zde). Ty samé články si totiž mohli přečíst lidé i za minulého režimu. Jen s tím rozdílem, že tenkrát se pely ódy na to, že nejvíce medailí získali sportovci ze zemí socialistického tábora.

Přesto všechno je však stále pravdou, že tak hrozné jako za totáče to vážně ještě není. A to s relativně velkou „rezervou“. Ale analogií znepokojivě přibývá a podle mne je velmi nebezpečné je bagatelizovat prohlášením typu „za totáče bylo hůř“. Ostatně i za bolševika říkali lidé, co zažili válku, že „za Hitlera bylo hůř“. Jenomže i totality se vyvíjejí a nedají se tedy mezi sebou porovnávat.

A tak i ta potenciální příští, která podle mne vystrkuje růžky čím dál tím víc, bude jiná než ta komunistická. Žádné ostnaté dráty, žádné střílení na hranicích, žádná kriminalizace odpůrců režimu. Ale neustálá kontrola životů lidí a všeho, co dělají, kupují, říkají, čtou, poslouchají a s kým se stýkají. Vše za zneužití moderních technologií. Za každý prohřešek budou lidé dostávat „černé puntíky“, což je donutí k tomu se „samoregulovat“. Tomu, kdo jich nashradá moc, se totiž omezí dostupnost běžných služeb. Nebude moci třeba cestovat, kupovat vybrané zboží a pokud bude místo sušených cvrčků s červenou řepou pojídat maso, bude mu omezena i lékařská péče. Přesto budou lidé pořád dokola opakovat, že to „není jako za totáče“. A budou mít vlastně úplnou pravdu.

Ono to totiž nebude „jako“...

Muslimské USA?

Podíl Hispánců roste a čím dál víc jich konvertuje k islámu

10. dubna 2023 Jan Hron Celý článek jen pro členy

Hispánci ve Spojených státech stále výrazněji přejímají učení islámu. Jejich obrat se odehrává zároveň s tím, jak klesá jejich identifikace s katolickou církví. Konvertité tvrdí, že islám má mnoho společného s jejich kulturou. Připouštějí, že odchod z rodinného katolického prostředí není lehký a ne vždy se cítí v mešitách vítáni. Latinoameričané jsou druhou nejpočetnější etnolingvistickou skupinou v USA.

Když Jamie Fletcher, Američan kolumbijského původu, konvertoval k islámu, jeho otec chtěl o synově víře vědět víc. K dispozici však bylo jen málo materiálů o islámu, které by byly ve španělštině. Založil proto neziskovou organizaci IslamInSpanish, určenou ke „vzdělávání Hispánců o islámu“, jež spravuje jediné španělsky mluvící islámské centrum v USA IslamInSpanish Centro Islamico.

Čína už může brát válku s USA za jistou.

1. dubna 2023 iDnes Předseda sboru náčelníků štábů a tudíž nejvýše postavený americký generál Mark Milley vyzval ke zklidnění debat týkajících se Číny, které vytvářejí dojem, že válka mezi ní a USA je na spadnutí. Ač připouští možnost eskalace, není podle něj v dohledné době pravděpodobná.

I když se domnívá, že přinejmenším představitelé čínské armády, a možná i další části čínské společnosti, už dospěli k závěru, že válka s USA je nevyhnutelná. Považuje to za velmi nebezpečné myšlení.

Padlé od Waterloo zpracovaly cukrovary, domnívá se studie

Vladimír Plesník

18. června 1815 utrpěl Napoleon Bonaparte historickou porážku. V bitvě nedaleko městečka Waterloo v dnešní Belgii padlo více než dvacet tisíc vojáků. Kde zůstaly jejich pozůstatky, to archeologům a historikům až dosud vrtalo hlavou. Přestože při vykopávkách prohledávali bitevní pole, badatelé zatím nenašli více než dvě kostry, napsal týdeník Der Spiegel.

Historici Bernard Wilkin, Robin Schäfer a britský archeolog Tony Pollard nyní tvrdí, že objevili místo, kde se padlí nacházeli. Uvádějí, že klid mrtvých narušili několik let po bitvě vykradači hrobů, kteří šli po kostech. Ty se daly snadno zpeněžit.

Pollard už letos v dubnu v jiné studii popsal, že z kostí se vyráběla moučka bohatá na fosfáty, která se používala jako hnojivo. Nyní vědci zjistili další využití: rozemleté kosti se používaly ve vznikajícím cukrovarnickém průmyslu. „Od třicátých let 19. století panovala v regionu vysoká poptávka po kostech, mimo jiné kvůli rozkvětu cukrovarů,“ říká spoluautor teorie Schäfer.

K výrobě bílého cukru se vyvařená šťáva z cukrové řepy musí filtrovat, když se hnědý řepný cukr čistí a přeměňuje na bílý. A rozemleté kosti sloužily jako filtr.

Autoři se zmiňují o obchodu s kostmi, který tehdy překračoval i hranice Belgie. Výrobci cukru mohli oficiálně používat moučku výhradně ze zvířecích kostí. „Když však poptávka a ceny explodovaly, mnozí dodavatelé si s původem hlavu nelámali a dokumenty falšovali. Bitevní pole u Waterloo se stalo vítaným zdrojem,“ upozorňuje studie.

Už v roce 1834 se vyšetřující soudce z města Nivelles pokoušel dostat na stopu narušitelům posledního odpočinku padlých u Waterloo, avšak bez valného úspěchu.

Když zlo mělo jméno. Český zrádce a udavač unesl pro Hitlera britskou stíhačku

Pavel Švec 2023

Za prototyp zrádce je v Česku obecně považovaný Karel Čurda. Vyzradil úkryt svých kamarádů, parašutistů, kteří zlikvidovali zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Konfident gestapa, letec Augustin Přeučil, ho v mnohém překonal. V Armádním muzeu na Žižkově, které se po letech oprav otevřelo, ho "připomíná" prázdné políčko na pomníku.

Ulici West End Lane ve čtvrti West Hampstead v severozápadní části

Londýna lemují členité cihlové domy s bílými římsami, pečlivě zastrížené živé ploty, nízké zítky s kovovými brankami, občas košatý strom. V domě s číslem 74 se nachází Bohemia House, Český klub s tradiční restaurací, který po válce sloužil pro válečné veterány a později se v něm scházeli Češi prchající před komunistickou perzekucí. To však ještě stával na Bedford Place v centru britské metropole.

Na zdi v jedné z jídelen visí pozoruhodná deska s nápisem "Letci, kteří dali vše za svobodu" a více než pět sty jmeny. Co řádek, to Čechoslovák, jenž během druhé světové války padl v uniformě Royal Air Force,

britského Královského letectva. Dnes je pamětní deska kopií z pryskyřice. Mosazný originál byl v roce 1991 přemístěn do Armádního muzea na pražském Žižkově. V jednom ze sloupců v kovu vytepaných jmen je nenápadná vada. Jeden řádek je dodatečně zahlazen. Kdysi nesl jméno Augustina Přeučila. Letce RAF v hodnosti Flight Sergeanta (F/Sgt), který krátce sloužil u stíhací perutě, ale jinak byl u technických jednotek a pomocným instruktorem na letišti v Unsworthu.

Zmizel 18. září 1941 nad Severním mořem u Sunderlandu při cvičném letu. Svému polskému žákovi ve druhé stíhačce oznámil problémy s letounem a z velké výšky prudce klesnul až k hladině oceánu.

Všichni ho považovali za mrtvého. Další tragický zápis na mosazné desce.

Jenže Přeučil těsně nad hladinou "pád" vybral a v nízké výšce přeletěl pod dosahem německých radarů do vnitrozemí okupované Belgie. Zaznamenala ho jen posádka nepřátelské protiletadlové baterie na pobřeží. Nouzově přistál u obce Ortho poblíž města Bastogne. Přeučilův Hurricane Mk. I. nedostal zásah. Ani se neporouchal. Byla to zrada pilota. Jako konfident gestapa jen plnil rozkazy. Stíhačku ukradl.

To ale místní nevěděli. Snažili se "britskému" letci pomoci a před okupanty ho ukryli. Augustin Přeučil se druhý den nechal zatknout a zachránce udal. Dva muži, hajný Leon Charlier a podkovář Amand Durand, za to zaplatili životem. Ani zdaleka nešlo o jediné oběti, které má rodák z Třebosína na Benešovsku na svědomí.

Zpackaný odchod do Brazílie

Příběh jeho zrady se začal odvíjet mnohem dříve. V roce 1935 se jedenadvacetiletý Přeučil přihlásil do civilní letecké školy při ministerstvu veřejných prací v Letňanech u Prahy. Ukončil ji jako sportovní pilot, což ovlivnilo i jeho vojenské zařazení k 74. letce leteckého pluku č. 6.

Po okupaci zbytků roztržitého Československa v roce 1939 se Augustin Přeučil pokusil na brazilském konzulátu v Praze získat vízum k vycestování. Nicméně byl záhy zatčen gestapem. A podepsal spolupráci. Za jakých okolností přesně, se dnes již těžko zjistí. Přeučil se po válce hájil, že byl přinucen. Výhrůžkami i bitím. Celkový rozsah jeho následné zrady však dalece přesáhl představitelnou mez.

Leccos naznačuje závěrečné odůvodnění rozsudku Mimořádného lidového soudu, který po válce nad Přeučilem vynesl hrdelní trest. "Soud došel k přesvědčení, že obžalovaný vždy a všude pracoval ve prospěch zla. Proto považuje trest smrti za nejmenší ochranu všeho dobra a krásna na světě. Naopak, kdyby takový člověk zůstal naživu a podařilo se mu spojit se po čase se zlem, k čemuž má sklony, považoval by se potom soud za spoluviníka."

V červenci 1939 Augustin Přeučil přešel jenom z protektorátu utekl. Do Polska, kde se v Małych Bronowicích u Krakova formovala československá vojenská jednotka. Ilegální přechod v okolí Fryštátu byl však fingovaný. Vše se odehrálo v režii tajné policie.

"Měl zasílat do Prahy o tamní situaci zprávy gestapu, které mělo zvláště zájem na odkrývání a likvidaci ilegálních přechodových tras z protektorátu do Polska. S gestapem pak byla dohodnuta forma zasílání zpráv na krycí adresu do Prahy na jméno Bedřich Smetana, zubní lékař, Husova ulice," upřesnil pro Deník historici Jan Němeček a Daniela Němečková, autoři knihy Prototyp zrady: životní příběh Augustina Přeučila.

Českoslovenští vojáci, včetně Přeučila, se posléze v předtuše celoevropské války přesunuli do Francie, kde je 1. září 1939 zastihl útok nacistického Německa na Polsko, o dva dny později se do konfliktu zapojily i Francie a Velká Británie. Augustin Přeučil byl jako stíhací pilot zařazen na leteckou základnu v Chartres, kde se

společně se zhruba stovkou krajanů měl přeskolit na francouzské stroje.

"Brzy se však dostal do konfliktu s nadřízenými kvůli nedodržování disciplíny, což vyvrcholilo počátkem roku 1940 stížnostmi a žádostí o přeřazení k pečotě. Jeho nadřízený, škpt. František Burda, o tom po válce vypověděl: 'Již ve Francii jsem se zasazoval o jeho vyloučení z letectva v důsledku jeho chování, jak osobního, tak kázeňského, podvrátil disciplínu u mužstva nekonáním svých povinností... působil dojmem člověka lehkomyšlného, zejména se oddával hraní karet,'" popsali Němečkoví.

Stejně jako v Polsku posílal Přeučil, jehož krycí jméno bylo Gustav, do Prahy zprávy s podrobnostmi o vojsku. O transportech do Francie, o počtech pilotů, místech výcviku a podobně. Využil přitom německého agenta s označením H 17.

Po porážce Francie, v červnu 1940, část československých vojáků uprchla do Velké Británie, aby mohla pokračovat v boji proti říšskému vůdci Adolfu Hitlerovi. Z Francie gestapu do Prahy odešla poslední zpráva agenta H 17: "G. odplul podle předaných pokynů do Anglie."

Augustin Přeučil sloužil u nebojových servisních a výcvikových britských jednotek. Poté nastoupil jako pomocný instruktor v Unsworthu nedaleko Sunderlandu. I v Anglii ho přitom doprovázely kázeňské problémy.

Hurricane skončil v muzeu, letec na gestapu

Jak jeho anglická anabáze dopadla, známe. Onoho 18. září 1941 se Přeučil se svým strojem odpoutal od polského kolegy a zamířil přes Severní moře ke kontinentu. Po zhruba sedmi stovkách kilometrů, s prázdnými nádržemi, nouzově přistál u zmiňovaného Bastogne. Jeho Hurricane skončil v Berlíně v muzeu, on v ústředním říšském sídle gestapa.

Po výsleších, kdy Němcům sdělil podrobnosti o britském letectvu a vojenských objektech v Anglii, se koncem září 1941 mohl vrátit do Prahy. Za Lamanšským průlivem o tom nějaký čas neměli ponětí, úřady ho prohlásily za nezvěstného, později za mrtvého. Mezitím si "Gustav" vyzvedl v pražském sídle gestapa v Petschkově paláci odměnu 10 tisíc říšských marek a podepsal vázací akt placeného konfidenta.

Identifikoval podle fotografií bývalé spolubojovníky, aktivně usvědčoval sestřelené československé letce, udával lidi, kteří se vůči okupantům vymezili či jen poslouchali zahraniční rozhlas. "Někteří odnesli jeho udání vězněním, jiní za něj zaplatili životem, jako byl akademický malíř Josef Hurt z Měchenic, jenž zahynul v Malé pevnosti v Terezíně necelý měsíc před koncem války," zmiňují Jan a Daniela Němečkoví.

Augustin Přeučil byl v Terezíně také vězněn. Ale jako nastrčený zvěd německé tajné policie. Nasazen byl v listopadu 1943 do cely s českými odbojáři, aby od nich získal cenné informace, což se mu podařilo. Jeho půlroční působení skončilo v okamžiku, kdy u něj spoluvězni našli moták adresovaný gestapákům.

Venku pak "věznění" v Terezíně využil k získávání důvěry lidí, které následně udal. Tajná policie ho také přiřadila na Úřad sociálního zabezpečení v Praze, kde mimo jiné pracovali bývalí důstojníci československé armády, kteří se zapojili do odboje. Naštěstí tady jeho pravou tvář rychle odhalili.

Válka skončila. Přeučil byl zatčen. A postupně se začala skládat svědeckví, která ukazovala rozsah jeho udavačské činnosti. V pondělí 14. dubna 1947 nad ním vynesl pětičlenný senát Mimořádného lidového soudu v Praze trest smrti provazem. Poprava byla vykonána téhož dne na dvoře pankrácké věznice ve 21.50 hodin. Příběh zrádce se tím uzavřel.

*Blondýnka v Ikea: "Prosím vás, vejde se mi tahle skříňka do auta?"
"Jaké máte auto?"
"Zelené"
"Nevejde".*

Who gets to vote in Canada? Canadians or the Chinese government?

March 6, 2023 Petr Adler

Something's rotten in Canada's system of government. Media pick up leaked information that seems to prove that the government of communist China has been interfering in Canada's elections.

Canada's Prime Minister, one of the people suspected the most, demands that whoever revealed this sensitive information should be found and punished.

Not a single word asking that the would-be Canadian politicians involved be withdrawn from the country's political life for ever, and that foreign nationals who were part of the scheme be declared undesired individuals (*personae non grata*) and removed from Canada with no right to return ever again.

And what do the Royal Canadian Mounted Police (RCMP) do?

They hop on their stallions and start sniffing around. All that sanctioned as a criminal investigation.

Here's the most outrageous part of it: the RCMP are busy looking for leakers, but there has yet to be proper probe into the allegations themselves: foreign interference related to the 2019 or 2021 elections.

That's what an RCMP official told the Commons procedure and House affairs committee.

Here's what happened on paper: someone violated Canada's Security of Information Act. Apparently, it wasn't a single person. Judging by accounts published by *Global News* and the *Globe and Mail* newspaper, they received from people unnamed information marked as "secret" and "top secret," and they found it important enough to publish it.

Most of the information seems to have come from the Canadian Security Intelligence Service (CSIS). That would be logical: this is the service whose task is to perform counter-intelligence. That is: defend their country against any threats from abroad.

A foreign government trying to influence another country's elections is precisely activity that CSIS are supposed to investigate and stop.

According to the leaked information, CSIS (and others) have been trying to do their job, only be thwarted by their higher-ups in the elected class.

Instead of news of heads falling in Canadian government's top echelons for permitting a foreign government to try to influence Canadian elections, we get reports that the RCMP wouldn't confirm if the investigation is internal or external, with a spokesperson only saying that "this investigation is not focused on any one security agency."

And, of course, the usual phraseology: "As the RCMP is investigating these incidents, there will be no further comment on this matter at this time." Thus Cpl. Kim Chamberland.

The rest would be farcical if it weren't so serious.

Dancing around the issue

In a typical CYA (Cover Your Backside) move Canadian so-called civil servants so love, RCMP Deputy Commissioner Michael Duheme had this to say: "We did not receive any actionable intelligence that warned us to initiate a criminal investigation."

Where there is no plaintiff, there is no judge.

CSIS Director David Vigneault told parliamentarians gathered at the Commons procedure and House affairs committee that his agency are investigating the leaks, along with other unspecified partners.

And another CYA moment, now from Director Vigneault: "I think it's important to put in context that information that is in the public domain may or may not be coming from the Service or from other agencies."

Considering that *Global News* were quoting a source within the RCMP in their original story (published midway through last year's November), Director

Vigneault must be happy how well he managed to steer the probe away from his organisation.

Who done what?

A Toronto area businessman of Chinese origin allegedly helped in 2019 to help transfer about a quarter of a million in Canadian currency from China's Toronto consulate to an Ontario MPP and a federal candidate staffer, who then redistributed the money to at least 11 candidates. That the politicians all belonged to the Liberal Party need not be stressed.

The spooks, from both CSIS and the RCMP, were frustrated by the country's political masters who told them, basically, to mind their own business and not poke their bloody dirty noses into matters that are not within their pay grade.

That is why they weighed the pros and cons of keeping their mouths shut and their consciences burdened, or of sharing the information with their ultimate master, that is, the public whose servants they are, after all.

Asked by Bloc Québécois MP Christine Normandin whether the entire scandal might indicate there exist tensions within CSIS, Director Vigneault resorted to his CYA minuet of alibis again: "I would say that in an intelligence agency like ours, there are always different points of view and very serious discussions. It's not an issue that there is this kind of tension within CSIS."

Facing a House of Commons procedure and House affairs committee motion demanding that the government launch a public inquiry into foreign interference, Prime Minister Justin Trudeau has thus far rejected such calls. Current mechanisms suffice to deal with the issue, he said. Obviously he must have been aware that NDP Leader Jagmeet Singh's statement about not "ruling out" ending his deal keeping the minority Liberals in power if there is no public inquiry, was only so much hot air.

Of course, if Trudeau does give in to demands for an inquiry, his first instinct would be to appoint some of his supporters to chair it. If he succeeds, the inquiry would be dealing with the leaks. They should concentrate on the fact that the allegations of foreign interference in Canadian election sound substantiated enough for those in on it to end behind bars for high treason.

Fat chance of THAT happening and chance that the same happening in Australia and USA.

Scott Morrison calls for significant boost in defence investment as he warns Australia could not 'resist' an attack from China

Former prime minister Scott Morrison has warned Australia cannot "resist" an attack from China on its own as he argues boosting defence and strategic partnerships "changes the calculus" for conflict.

Tyrone Clarke Digital Reporter

Former prime minister Scott Morrison has urged the government to continue boosting its defence investment and has pinned Australia's strategic future on improved military alliances.

In a stark warning on Australia's defence capabilities, Mr Morrison said no country could counter a Chinese attack amid a ratcheting up of Beijing's aggression in the Indo-Pacific.

The former prime minister agreed with the late Senator Jim Molan who spoke of the rapid need to enhance the defence budget but prioritise military capability which aligns with Australia's allies.

"The question is which if any countries in the region on their own would be able to resist a country with that military strength (China) and I think the honest answer to that is no country on

their own can," Mr Morrison told Sky News Australia's Sharri Markson on Monday.

"We're a country of just over 25 million people, their defence budget is multiple, multiple, multiple times that of Australia's.

"Being prepared isn't just having your own capability, it's having the interlocking alignments and alliances that actually provide the counterbalance to the threat."

WATCH: Special Investigation - Are We Ready For War?

This Sky News Australia special investigation into China's growing threat of war against Taiwan reveals how it could spark a global conflict between the United States and China – leaving Australia caught in the crossfire.

Mr Morrison said the defence budget needs to amount to 2.5 per cent of GDP which would represent a sizeable increase after the Albanese government invested \$48.7 billion in the October budget or just shy of 2 per cent of Australia's GDP.

But he stressed the investment needed to be targeted and emphasised the necessary reliance on Australia's international partnerships.

"It's not just about lifting that investment it's about what's the investment's in and particularly when it comes to our missile defence, drones and all of that," he said.

"If we think that just doing that would actually protect Australia without what is arguably the even more urgent task (which) is to ensure that those interlocking alliances and partnerships and alignments are in place.

"That is what changes the calculus in the region."

In the Sky News Australia special investigation 'Are We Ready for War?' military, strategic and diplomatic experts from the US, Australia and Taiwan warned that a Chinese cross-strait invasion was increasingly likely.

Former US secretary of defence Leon Panetta said it was clear the United States would "go to war if necessary to protect Taiwan" which would likely draw Australia into the conflict.

Mr Morrison said it was "ridiculous" to suggest there would not at least be "negative consequences" for Australia if a conflict broke out in the Taiwan Strait and the Indo-Pacific.

The former prime minister also declared China was chasing "hegemony" in the Indo-Pacific and argued the West did not resist Beijing's encroachment in the region.

"Hegemony to be the controlling power throughout the Indo-Pacific, whether that's in the south China Sea or even further south, it's to be the dominating and controlling influence over economic strategic the environment in that part of the world," he said.

"And if you go back to when China was turning island atolls into airports... there was no one saying no.

"And they were testing the limits of the west and when you keep getting the answer of 'we're not doing anything, they're not saying no they're not resisting' well why would he (Xi Jinping) stop."